

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

MART İSYANDIR AYAKLANMADIR

♦ Koşulları
Değiştirmek

♦ Filistin
Devrimi
Yoluna Devam
Edecektir

♦ Din ve Dinci
Harekete Karşı
Tutumumuz
Ne Olmalı?

♦ Küba ve
Sosyalizm
Kazanacak

♦ Sanata
Komplo

♦ Irak'ta Ziller
ABD İçin
Çalıyor

♦ Ölüm
Orucu
Sürüyor

DEVRİMDİR

KOŞULLARI DEĞİŞTİRMEK

Koşullar değişmeden insanın kurtulacağı yanılması, sosyalizmin teori-pratiğine rağmen, varlığını hala koruyor. Oysaki, gözlerimizin önünde sürüp giden sınıf mücadelesinde, çalışma konusu nesnel şartların kendisidir. Devrimin yönelmesi gereken nokta tam da burasıdır. Koşulların devrimci değişimi proletarya için temel bir hedeftir.

Sermayenin varlık koşulu ücretli emek sömürsüdür. Sermayenin asıl elde etmek istediği işçinin karşılığı ödenmemiş artı-emeğidir, artı-değerdir. Sermaye asıl olarak artı-emeğe komuta eder. Kapitalistin sermaye üretim süreci için hiçbir karşılık ödemediği cebe attığı artı değeri üretmesi, ancak bunun koşullarının yaratılmasıyla olanaklı olur. Bu, ücretli-emek sistemi demektir. Ama emekçinin ücretli-emekçi durumuna gelebilmesi için, her şeyden önce, bunun koşullarının oluşmuş olması gerekir. Sermaye üretiminin önkoşulu, emekçinin üretim araçlarından uzaklaştırılması, yani emeğin, kendi nesnel şartlarından ayrılması; kapitalistin mülkiyetine geçen bu üretim araçlarının, emek karşısına bağımsız olarak çıkmasıdır. Üretim araçları, emek karşısında bağımsız bir varlık kazanmadan, emeği sindirme araçları haline gelmeden, sermaye niteliğini kazanamazlar. Makine vb. üretim araçlarına sermaye niteliğini veren şey bu araçların emeğin karşısında, başkasının mülkiyetinde bir güç olmaları ve canlı-emeği sürdürebilme özelliğini kazanmış olmalarıdır. Donmuş emekten yani geçmiş emekten başka bir şey olmayan üretim araçlarının işçiye yabancılaşması, kapitalizm ilerledikçe daha da derinleşir. Emeğin araçları emeği sömürme araçlarına dönüşmüştür. Sermaye üretimi kendi üretim koşullarını sürekli hale getirir; ya da bu koşulları yeniden üreterek varlığını sürdürebilir.

Kapitalizm toplumsal bir sistemdir. Belli bir ekonomik temeli; bu ekonomik yapının şekillendirdiği belli bir toplumsal ilişkileri ve toplumsal ilişkilerine denk gelen estetik, sanat, kültür, felsefi ve ideoloji biçimlenişi vardır. Bunlar, bir bütün oluşturur. Toplum burada da, insan ile doğa ve insan ile in-

san arasındaki bütünlüklü ilişkiler demektir. Toplum sanıldığı gibi, doğadan kopuk bir organizma değildir; doğal temelleri olmayan toplum yoktur. Toplumun temeli maddi üretimdir. Maddi üretim ise emeğin ve doğanın karşılıklı olarak birlikte katıldığı bir süreçtir. Yalnız, insan doğa ile ilişkilerini belli bir toplum biçimi altında sürdürür. Bu demektir ki, insanla doğa arasındaki ilişkilerin bugünkü halini değiştirmek için, var olan toplumsal biçimi değiştirmek gerekiyor. Toplumu değiştirmek için, öncelikle, toplumun, insanın doğa ile ilişkilerini de kapsayan bir bütünlüklü ilişki olduğunu görmemiz gerekiyor.

Toplumsal ilişkiler içindeki insan, faal insan koşulların ürünü olduğuna göre, o zaman yapılması gereken bu koşulları değiştirmektir. Sığ görüşler, işin temelini inmeden, üretim koşullarını değiştirmeden, bunun sonuçlarıyla uğraşır. Oysa ki her türden toplumsal ilişkinin temeli olan üretim biçimi kendi sonuçlarını durmadan yaratır. Örnek vermek gerekirse, devamlılık gösteren sınıf çatışmaları, son tahlilde hep aynı temelden, ekonomik koşullardan kaynaklanıyor. Ekonomik temeli varoldukça sınıf mücadelesi, politik mücadele, politik egemenlik olacaktır.

O halde sosyalizm mücadelesi, kapitalist sistemin bu ya da şu yanına yönelmekle sınırlanamaz. Sorun mevcut toplumsal sistemi yıkıp, onun yerine başka bir –şüphesiz daha ilerleri olan– toplumsal sistem kurmaktır. Meselenin temellerine kadar inemeyenler, toplumsal sistemi bütünlüklü olarak hedeflemeyenler, ne yaparlarsa yapsınlar mevcut düzenin sınırları içinde kalırlar.

Kapitalist sistemde, emekçilerin ekonomik yaşamı ne denli iyileştirilirse iyileştirilsin, yine de bu sınıfın bireyleri kendilerini çok yönlü geliştiremezler. Bunun önündeki temel engel, ekonomik statüleridir. Sorun ekonomik olanaklar sorunudur. Sınıflı toplumalarda, ekonomik olanaklar toplumun tüm üyelerince aynı ölçüde kullanılmaz. Zaten sınıf ayrımının temeli bu ekonomik gücün bir sınıfın (egemen olanın) elinde toplanmasıdır. Tüm ekonomik zenginlik, bu zenginliği yaratan sınıfa yabancılaşmış ve onun karşısına geçmiş biçimde, egemen sınıfın mülkiyetindedir. Ve ancak bu sınıfın yararına kullanılır. O halde, çok açıktır ki; mevcut koşullar devam ettikçe, egemen sınıfın bireyleri, bunun sonuçlarından sonuna kadar istifa edecektir; emekçi sınıftan insanlar ise yokluk ve yoksunluk içinde kalacaktır. Yine buradan çıkaracağımız sonuç, her bireyin, sahip olduğu potansiyeli serbestçe açığa çıkarması (serpilip sergilemesi) ve niteliklerini geliştirmesi, yani tam olarak geliştirebilmesini sağlayan olanakları yaratan koşullar oluşmuşsa gerçekleşebilir. Koşullar meselesi burada karşımıza çok çarpıcı biçimde çıkıyor. Koşullarını insanileştirilmesi, insanların kendilerini özgürce ve çok yönlü geliştire-

cekleri koşulların yaratılması, sosyalizmin temel hedefidir.

Kapitalist üretim şartları durağan değildir; sürekli bir değişim ve alt-üst oluş içindedir. Kapitalist üretimin bir özelliğidir: kendisini sürekli değiştirerek ve geliştirerek varlığını devam ettirebilir. Ekonomik temeldeki bir ilerleme, büyük ve küçük üreticiler kitlesinin mülksüzleştirilmesi ve yoksullaştırılmasıyla sonuçlanır. Ve dönüp bakıldığında ulusun zenginliği denen şeyin bir grup insanın zenginliği haline geldiği, arkada ise büyük düşkünler, işsizler, açlar, kitlesi bırakıldığı görülecektir. Kapitalist merkezleşme, toplumsal yıkım ve çözüme ile birlikte ilerleyebilir ancak.

Tüm insani koşulları yıkması ve çürütmesi kapitalizmin daimi bir eğilimidir. Ekonomik ve toplumsal şartların değişmesi

en sonunda öyle bir noktaya ulaşır ki, bu noktada emekçi kitlenin varolan koşullara karşı ayaklanması kaçınılmaz olur.

Kapitalizm yaşam koşullarını emekçi kitleler için öylesine çekilmez hale getirdi ki, tüm emekçiler bu insanlık-dışı şartlarda yaşamayı artık kabul etmeyecekleri bir duruma geldiler. Üstelik kapitalizm ayakta durdukça, yaşam koşullarının insanlık dışı yönü daha bir derinleşiyor. Kitleler mevcut koşulları değiştirmek istiyor. Bu değişme isteği bir zorunluluğun sonucudur. Böyle bir zorunluluk olmadan kitleler mevcut koşulları kolay kolay terk etmezler, yaşam şartlarını değiştirme zorunluluğu bir dizi tarihsel gelişmenin sonucunda gündeme gelir. Yani bu değişimin tarihsel şartlarının oluşması gerekiyor. Kapitalizmin evrimi bu şartları adım adım oluşturmuştur. Tüm bu gelişmelerin sonucu, kitleler yaşam koşullarını değiştirmek, şartları insanileştirmek için sürekli eylem halindedir. Geniş kitleler, sığ düşünen sosyalistlerden farklı olarak, esas olanın şartları değiştirmek olduğunun bilinciyle hareket ediyorlar.

Koşulları değiştirme ya da aynı anlama gelmek üzere koşulları insanileştirme, dünyayı değiştirme temelinde, komünist hareket için merkezi bir sorundur. Toplumsal ilişkileri doğa ile karşılıklı ilişki olarak anlarsak, kapitalizmin tüm yaşam kaynaklarını kurduğunu göz önünde tuttuğumuzda, mevcut koşulları değiştirmenin yaşamsal bir sorun olduğu kendiliğinden anlaşılır. Emekçi sınıfın kapitalizme karşı alacağı her önlem, başka önlemleri de gerektirdiği için, önlemleri bütünlüklü olarak ele almak zorunluluğu açıkça anlaşılır. O halde

Toplumsal ilişkiler içindeki insan, faal insan koşulların ürünü olduğuna göre, o zaman yapılması gereken, bu koşulları değiştirmektir. Sığ görüşler, işin temeline inmeden, üretim koşullarını değiştirmeden, bunun sonuçlarıyla uğraşır. Oysa ki her türden toplumsal ilişkinin temeli olan üretim biçimi kendi sonuçlarını durmadan yaratır. Örnek vermek gerekirse, devamlılık gösteren sınıf çatışmaları, son tahlilde hep aynı temelden, ekonomik koşullardan kaynaklanıyor. Ekonomik temeli varoldukça sınıf mücadelesi, politik mücadele, politik egemenlik olacaktır.

devrimci komünist program eski toplumsal sistemi temelleriyle birlikte dönüşüme uğratmayı hedeflemelidir. Bu dönüşüm artık ertelenemez pratik bir görev haline gelmiştir.

Teori ile pratik arasında; temel hedef ile güncel görevler arasında bir bütünlük, bir iç tutarlılık olmalıdır. Ortalama sol da görüşlerinde, bilimsel sosyalizmden ödünç olarak toplumun dönüşümüne (sosyalizme) yer verir. Fakat, bu hedefi bilmez bir geleceğe erteler. Güncel taktiklerini tamamen kapitalizmin yırtığını, söküğünü onarma üzerine kurar. Kısmi sorunlarla uğraşma, kerte kerte yol alma, halk kitlelerini reform hayaliyle oyalama işte ortalama solun gerçek programı budur. Bu yüzden onun teori-pratiğine, sosyalizmin teori-pratiği demek çok güç. Onlarda, baştan sona olan şey oportünizmdir; kitlele-

ri varolan şartlar içinde tutmadır. Oportünizmin izlediği çizgiye genel olarak baktığımızda bunu rahatlıkla tespit edebiliriz.

Sermaye emeği ve doğayı birlikte, aynı anda boyunduruk altına alır. İkisini de aynı anda boyunduruk altına almadan sermaye olarak kendini genişletme sürecini gerçekleştirmez. Üretim süreci aynı zamanda bir yeniden-üretim sürecidir. Bu ise emek ile doğanın sürece aynı anda katılmalarını gerektirir. Fakat sermayenin yeniden üretim süreci, genişletilmiş yeniden üretim sürecidir. Sermaye genişletilmiş yeniden üretim sürecini tamamlayamadan varlığını sürdürülemez. Bu ise, varolan doğal şartları her seferinde zorlayarak gerçekleştirilir. Maddi üretimi sonuna kadar götürmek için doğal koşulları iyice zorlamak kapitalizmin bir eğilimidir. Demek ki, kapitalizm kendini genişletmek için, emeği ve doğayı her defasında daha büyük ölçüde tahrip ediyor. Bu durumda, emeğin ve doğanın kurtuluşu birlikte gerçekleşmesi gereken bir süreç haline gelmiştir. Devrimi zorunlu yapan yalnızca toplumsal nedenler değildir; aynı zamanda doğal nedenler de var.

İnsan ne kadar koşulların ürünüyse, koşullarda o kadar insanın ürünüdür. İnsan ekonomi ve toplumsal koşullar karşısında edilgen değildir. Aksine, son derece aktiftir; koşulları doğmuş olan şartları değiştirebilir. Verili tarihsel koşullarda kendi tarihini kendisi yapar. İnsanlık, sömürünün olmadığı yeni bir tarihi süreci başlatacak bilince ve kararlılığa sahiptir.

C.DAĞLI

Ortadoğu'da hesaplar her geçen gün daha karmaşık hale geliyor. Hamas'ın seçimleri kazanmasının ardından kızışan diplomatik savaş, Irak'ta yoğunlaşan çatışmalar, tırmanan İran krizi, Suriye ve Lübnan'daki gelişmelerle alanını genişletiyor. Dengeler çok hızlı değişiyor.

Filistin'de girilen yolun ne anlama geldiği üzerinde daha önce durmuştuk. Hamas'ın niteliği, rolü ve onu bekleyen olası sonu ele almıştık. Öyle görünüyor ki bu çelişkiler yumağı içinde Hamas, verili "Direniş Hareketi" rolünü bir süre daha oynayacak. Ve gerçek kimliğine uygun yönelimi, ancak taşlar yerine oturduktan sonra belirginleşecektir. Ve bu yönelim uğursuz bir yönelimdir. Her karşı devrim hareketi gibi devrimin tüm izlerini silmeye çalışacaktır.

Emperyalistlerin, İsrail siyonizminin ve bölge gericiliğinin ortaklaştıkları temel hedef her zaman Filistin Devrimi'nin derinleşen toplumsal içeriğini engellemek oldu. Hamas'ın bizzat kendisi bu çabaların ürünüdür. Bu örgütün varlık gerekçesi Filistin halkının özgürlüğü değil, Filistin devriminin toplumsal derinliğinin budanması, Filistin toplumunun yarım asrı bulan devrimci alışkanlıklarının, devrimci kimliğinin, devrimci kültürünün dinsel gericilik içerisinde çözünmesi, aşınmasıdır. Uluslararası karşı-devrimci güçler, Hamas'a dayanarak devrimci hareketlerin Filistin toplumunda yarattığı tüm izleri silmek istiyor. Hamas'ın bu uğursuz rolü ne yazık ki ne Filistin devrimci hareketi tarafından, ne de uluslararası devrimci hareket tarafından kavranabildi. Kavrınamadı çünkü Hamas İkinci İntifada'nın önemli bir gücüydü. Böylece öne çıkan bu örgütün "direniş hareketi" kimliği oldu.

Filistin toplumunda devrimci hareketin çok köklü izleri var. Filistin halkı özgürlüğünden, devrim hakkından, intifadasından hiç vazgeçmedi. Her türlü baskıya, katliama, komploya rağmen bu isteğini hep canlı tuttu. Savaştı. Kınılması gereken, belleklerden tamamen silinmesi gereken, uyuşturulup unutturulmak istenen işte bu köklü izlerdir. Ve Hamas için asıl tehlike ne İsrail'den, ne ABD ve diğer emperyalistlerden, ne de Arap gericiliğinden geliyor. Onun için asıl tehlike Filistin devrimci hareketinin yarım asırlık mücadelesinin yarattığı hakim kültürdür. Hamas asıl olarak bu cephede savaşacaktır. Seçimlerde "direniş hareketi" kimlikli karşı-devrimin zafer kazanmasıyla büyük oyun başlamıştır.

Hamas seçimleri kazandığında papazlar ve cellatlar devreye girdi hemen. ABD ve İsrail cellat olarak tavrı belirlerken, Arap gericiliği papaz rolüne soyundu bile. (Bu arada TC, kendi dışın-

FİLİSTİN DEVRİMİ YOLUNA DEVAM EDECEKTİR

daki bu büyük oyunun aktörü olma adına ürkek bir adım atarak Halid Meşal ile görüştü ve ağzının payını aldı.) Hamas'ı baştan reddedip yardımları kesme tehditleri bir yandan, onu muhatap olarak kabul edip "İs-

rail'i tanıyın, silahları bırakın" çağrılarını diğer yandan. Hamas ise bölge gericiliğinden destek arayarak şimdilik "direniş hareketi" kimliğine sarılıyor. Sarılmak zorunda. Koşulların, çatışmaların bunca sert olduğu bir coğrafyada aksi yönde atılacak bir adım kesinlikle onun sonu olur. Hamas, Filistin'de uzlaşmaz görünmeden, silaha sarılmadan bugünkü etkiyi sağlayamazdı.

Hamas'ın zamana ihtiyacı var. Devrimci değerleri, devrimin izlerini dinsel motifler içinde çözündürüp aşındırmak için, o izleri yok etmek için zamana ihtiyacı var. Ve bu süre zarfında halk içindeki desteğinin devamını sağlaması gerekiyor. Silahlarından arınmış bir Hamas, yani "direniş hareketi" kimliğinden soyunmuş bir Hamas, tüm etkisini bir anda yitiriverir. Toplumun devrimci geleneği yok edilmeden atılacak böyle bir adım, toplumun ve hareketin dışına sürüklenmek demektir. El-Fetih örneği tüm canlılığı ile ortada duruyor.

Öte yandan uluslararası politikanın tüm çelişkileri yansımasını doğrudan Filistin'in siyasi aktörlerinde buluyor ve bulmaya devam edecek. Emperyalist burjuvazi bunu sadece Filistin için değil, üzerinde Filistin Devriminin derin etkileri olan başka devrimci hareketlerin bulunduğu topraklar için de planlamıştır. Filistin Devrimi, sadece Ortadoğu'ya değil, dünyanın bir çok bölgesine devrimci mücadele için ilham kaynağı oluyor. Onun güçten düşürülmesi, dünyanın bir çok yerindeki devrimci hareketleri etkileyecektir. Akış elbette yatağını bulur. Her siyasal güç eninde sonunda kendi gerçek rengine uygun konumlanışını gerçekleştirecektir. Hamas'ın iktidarı bir tehlikedir. Orası kesin. Devrim için, devrimin toplumsal kökleri için bir tehlike. Ama devrimci uyanıklık ve tarihsel akış bu tehlikenin bertaraf edilmesini sağlayacaktır. Yürünen yollar, oynanan roller son noktasına kadar izlenmeden Filistin Devrimi'nin sınıfsal rengi belirgin olarak öne çıkmayacak. Dünyanın bu en çelişkili coğrafyasında yaşamın akışı çok hızlı, ama bir o kadar da farklı çelişkilerle örtülenmiş vaziyette. Olguların bu örtünün karartıcılığından sıyrılıp kendini yalın veya herkesçe anlaşılır olarak ortaya koyması bu açıdan zaman alıyor. Yaşamın katı gerçekleri, örtüleri, perdeleri bir bir indirdiğinde, devrim kendi yolunda yürüyüşünü hızlandıracaktır.r

DİNE VE DİNCİ HAREKETE KARŞI TUTUMUMUZ NE OLMALI?

Bir anda gündemi boydan boya kaplayan "Karikatür Krizi", başka şeyler yanında, ortalama Sol'un dine yaklaşım konusundaki kafa karışıklığını ve tutarsızlığını da ortaya çıkardı. Ortalama sol hareketin olayların gelişiminden devrimci sonuçlar çıkarmasını zaten beklemiyorduk, ama Saadet Partisi'yle aynı noktaya düşülmüş olması, bu konuda gelişen aşamanın ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyor.

"Karikatür Krizi"nin emperyalizm tarafından bilinçli olarak çıkarıldığı artık herkesin malumu. Emperyalist-kapitalist sistem, sınıfsal çelişkilerin üzerini örtmek, insanların dikkatini esas olan emek-sermaye çelişkisinden başka yönlere çekmek amacıyla bu "yapay kriz"i çıkardı. Ne zaman Avrupa ya da ABD'de işçi sınıfı eylemleri yükselişe geçse emperyalistler, gericilik ve şovenizmi körükleyerek bunun önüne geçmeye çalışıyorlar. Çelişkileri dinsel temelde derinleştirerek işçi sınıfı ve emekçileri bölmeye çalışıyorlar. Dünyanın her tarafındaki proletaryanın kendi kırmızı bayrağı altında toplanmasını engelleyebilmek için dinsel önyargıları körüklüyorlar.

Buna karşılık "inanca saygı" adı altında kitlelerin en geri yanlarıyla buluşanlara; bir gericilikten kaçacağından derken ayakları üzerinde durmayı beceremeyip başka bir gericiliğin kucağına düşenlere ne demeli? Olayların gelişiminden sınıflar mücadelesinin gerçek içeriğine uygun sonuçlar çıkarmak yerine burjuvazinin oluşturduğu gündeme angaje olmak, ortalama sol için bir yazgı halini almıştır. Özellikle bu olayda ortalama sol'un dinci-gerici hareketle ittifak sevdası depreşmiş, "derhal müslümanlardan özür dilenmelidir"

disturları ortalığı kaplamıştır.

Ortalama solun din konusunda gericici bir tutum benimsediğini biliyoruz. Öyle ki, bu bazıları tarafından dergi ve gazetelerinde onlara, onların eylemlerine yer vermeye kadar vardırılmıştır. Gözlerinin önünde süren Ölüm Orucu Eylemi'ni küçük haberciklerle geçiştirenler, açlık grevine başlayan İBDA-C'lilerin eylemlerini ilk sayfalarından vermekte bir sakınca görmemişlerdir. Özgür-Der'le, Mazlum-Der'le ortalama sol hareketin flörtüne bakanlar ne demek istediğimizi daha iyi anlayacaklardır.

Elbette işçi sınıfı ve emekçi halklarımız bunları görmüyor, kavramıyor değildir. Aksine halklarımız bir zamanın eli kanlı faşistleriyle, Maraş'ları, Çorumları, Sivasları yaratanlarla aynı güzergahta kolkola yürüyenleri görüyor ve bir kenara not ediyor. Bir yandan Avrupa için "dinsel gericilik hortladı" diyeceksin, bir yandan da Türkiye'de dinci-gericilerle ittifak yapacaksın. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu! Bu çok açık bir ikiyüzlülük! Üstelik Türkiye'de dinci-gerici hareket her zaman anti-komünistliği ile nam salmıştır. Ama ne gam! Bizim ortalama sol hareketimiz, geçmişe sünger çekip bugün pragmatist politikalar izlemeyi marifet sanıyor.

Türkiye'de din her zaman devlet dini; devlet de her zaman din devleti olmuştur. Dinsel gericilik, daima insanların beynini uyuşturmanın, onları komünistlere ve devrimcilere karşı en aşağılık ön yargılarla donatmanın aracı olmuştur. Bugün hala sınıflar mücadelesinin önünün kesilmesinde emek-sermaye çelişkisinin üzerinin örtülmesinde etkin bir araç olarak kullanılmakta, bizzat devlet eliyle örgütlenmektedir. Sosyalist sistemin yayılmasını önlemek

için emperyalistlerin geliştirdikleri "Yeşil Kuşak" projesinin figüranlarının kimler oldukları biliniyor. "Siyasal islamcı" denilen akımlar bu uğursuz görevin yıllarca gönüllü militanlığını yaptılar. Dünya emekçi halkları bugün emperyalizme karşı savaşlarında daha ileri bir mevzide değillerse bunun birinci dereceden sorumlusu, ortalama solun bugün kolkola yürüdüğü işte bu figüranlardır. Her zaman her yerde şimdi sırf gavura alarji duydukları için karşıymış gibi göründükleri emperyalistlerle işbirliğine hazır olan bu din simsarlarıdır.

Geçmişte olduğu gibi bugün de insanların kaderciliğe, şükürcülüğe sevk edilmesi hep din eliyle olmaktadır. Burjuvaların gönüllü uşakları sabah-akşam televizyonlardan gazetelerden insanlara kaderlerine boyun eğmeleri, büyük bir tevekkülle, bu dünyada elde edemedikleri şeyleri "öbür dünya"da alacaklarına inanmaları vaaz ediyorlar. İnsanlar dinsel dogmatizmle uyuşturuluyorlar ve gerçek kurtuluşlarının nerede olduğu gözlerine indirilen bu kalın perde ile engelleniyor. Tam da Marx'ın dediği gibi "din ruhsuz dünyanın ruhu, ezilenlerin iç çekışı, kitlelerin afyonu" görevini ifa ediyor. Ekonomik ve toplumsal yaşamda kendilerine yer bulamayan geniş kitleler, dinin kendilerine vaad ettikleriyle avutulmaya, sakinleştirilmeye çalışılıyor. Hatırlanacaktır, 2001'de Arjantin'de ayaklanma başladığında herkes "Acaba Türkiye, Arjantin olur mu?" sorusunu sorarken Demirel yılların deneyimi ile "olmaz" demişti; "bizim insanlarımız harama el uzatmaz". İşte bu halkın dinsel yargılarla nasıl zehirlenmek istediğinin en açık göstergesidir.

Marx, bu tehlikenin farkına yıllar önce vardığı için "gerçek eleştiri dinin eleştirisiyle başlar" demiştir. Din eleştirilmeden, dinsel dogmalarla insanların beyninin uyuşturulmasına izin verilerek, hele hele dinci hareketi anti-emperyalist, anti-kapitalist vb. görüp onlarla aynı kulvarda yürüyerek devrim sürecini geliştirmek, kitleleri devrimci iktidara yöneltmek mümkün değildir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra

da dinsel ön yargılara karşı mücadele etmelidir. Proletaryanın dünya görüşünü, diyalektik ve tarihsel materyalizmi yani bilimsel sosyalizmi durup dinlenmeden insanlara anlatmalıdır. Din bilimsel sosyalizmi savunan bir siyasi yapıda kişinin kendi "özel" durumu olarak değerlendirilemez.

"İnanç özgürlüğü" ya da inanca saygı" adına dini propaganda yapılmasına izin verilmesi işçi sınıfı ve emekçileri dinsel gericiliğin kuşatmasına göz yummak demektir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, bir yandan ortalama sol hareketin din konusundaki ikiyüzlü tutumunu teşhir ederken bir yandan da dinin materyalist eleştirisini yapmalıdır. Bu sürekli ve uzlaşmaz olmalıdır. Ancak asla unutulmaması gereken konu sınıfsal çelişkilerin her zaman ön planda tutulmasıdır. Örgütlenme yapılırken çelişkilerin dini yönden derinleşmesine izin verilmemelidir. İnsanlarla lüzumsuz din tartışmalarına girilerek, asıl anlatılmak istenen unutulmamalı, din tartışmasının insanlara kapitalizmin neden bir devrimle yıkılması gerektiğini anlatmamızın önünü kesmemesi gerekir.

Türkiye'de halklar açısından islamiyetin tarihi zulmün tarihidir aynı zamanda. Gayri Müslimlere Osmanlıdan bugüne yapılan baskılar resmi tarih kitaplarında yer almamış ve gerçek baş aşağı gösterilmiştir ama bu baskıları yaşayanların toplumsal hafızasında hala canlıdır. Alevi halkın Osmanlı'dan günümüze yaşadığı baskı ve katliamlar hep din eliyle yürütülmüştür. Egemen devlet dini, kendi dışındakilere yaşama şansı tanımamıştır. Bunun yanı sıra insanları mezhepsel kökenlerine göre ayrıştırarak sınıf hareketini bölmeye çalışmıştır. Komünist hareketin gelişimi din eliyle engellenmeye çalışılmıştır. Komünizmle Savaş Dernekleri dinci gericilerin başlıca savaş arçları olmuştur.

Bütün bunlar bilindiği halde dine ve dinci harekete karşı tolerans göstermek, halkın bunlara karşı duyduğu öfkeyi tavsatmak halkın kapıdan kovduğu, evine adımını atırmadığı dinsel gericiliği, ortalama sol'un kendi eliyle bacadan içeri sokması anlamına gelecektir. Bir kez daha vurgulamalıyız ki, din, kitlelerin afyonu ise onun panzehiri bilimsel sosyalist dünya görüşüdür. Afyonun kökünü çapalamak, kitlelerin en geri bilinçlerine seslenmek devrimcilerin, komünistlerin işi olamaz bunun yerine yapılması gereken kitlelerin diyalektik ve tarihsel materyalist felsefeyle eğitilmesidir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin din ve dinci hareket karşısındaki tutumu, sağa sola çekiştirilmeyecek denli nettir. Hiçbir zaman dinci gericilerle aynı kulvarda olunmamıştır. Her zaman bu konuda ilkesel bir tutum takınılmış ve bunun için gerektiğinde ortalama sol dinci hareketle aynı platformlarda başbaşa bırakılmıştır. Kurtuluşun yüreği olacak proletarya, kendisini insanlığın ulaştığı en ileri dünya görüşüyle bilimsel sosyalist felsefeyle donatmalı ve dinsel dogmalara ve dinci harekete karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmelidir.

KÜRT HALKI SERHILDANLARA YÖNELİYOR

23 Şubat'ta Mardin Dargeçit'te Türk ordusunun gerillalara karşı kimyasal silah da kullandığı çatışmalar yaşandı. Yedi HPG gerillası öldü. Son MGK toplantısı aslında devletin saldırganlığının artacağını gösteriyordu. Newroz yaklaştıkça, Kürt halkının serhıldanlara yönelmesinden korkan devlet uyguladığı şiddeti vahşet düzeyine çıkardı. Barış ve uzlaşma söylemlerine rağmen çatışmalar tırmanmaya devam etti.

Çatışmada ölen gerillalardan Ergin Ekinci'nin cenazesi Amed'e (Diyarbakır) getirildi. Cenaze töreni devletin baskılarının artık kesinlikle bir işe yaramadığının, Kürt halkının özgürlük yolunda kesin kararlı olduğunun göstergesi oldu. Törene onbin kişi katıldı. Halk kendi özgürlük savaşçısını bağrına basıyordu. Bu devlete açık bir meydan okumadır. Mücadele, özgürlük ve savaş doğrultusunda ortaya konan görkemli bir iradedir. Her türlü baskıya, teröre, katliama rağmen Kürt halkı devletin karşısına çıkmış ve kendi evladını bağrına basmıştır.

Devlet güçleri törene acımasızca saldırdı. Panzerler, gaz bombaları, joplara, silahlar... JİTEM elemanları yakaladıkları çocukları kalaslarla dövdü. Belki sadece bir Filistin'de görülebilecek olaylardı. Kurşunlara karşı yürüyen bir halk, çocuklara işkenceyi vazife sayan bir devlet! Dört saati aşan sokak savaşları yaşandı. Tüm bunlara rağmen cenazeyi yalnız bırakmadı Kürt halkı. Mezarlıkta buluştu ve onbin kişiyle PKK bayrağına sarılı olarak uğurladı Ekinci'yi. Devlet yine saldırdı. Sonuç değişmedi.

Kürt halkının serhıldanları bu yıl erken başladı. Önce Şemdinli, ve onu izleyen çatışmalar, şimdi Amed... Ve daha newroz önümüzde! Şurası artık çok açık. Her türlü barış ve uzlaşma çağrılarına rağmen, Kürt halkı özgürlük isteminden vazgeçmiyor. Her fırsatta bunu sokakların diliyle ortaya koyuyor. Ve hiçbir baskı ona geri adım attıramıyor. Bir devrimin olgunlaşmasının en önemli göstergelerinden biri, yığınların bizzat kendisinin ölümün üstüne yürüyecek noktaya gelmesidir. Bir sınıf, bir halk bu noktaya ulaştı mı, artık onu geri döndürmek mümkün değildir. Kürt halkı artık bu eşiği aştı. Zafere kadar geri düşmeyecektir!

DAHA KÖTÜSÜ NE OLABİLİR?

Kahvehane sıcaktı ve insanlarla doluydu ama gitmeli-sin eve; kış ortasında buz tutmuş, tek başına kaldığın, 100 milyon kira verdiğin o küçük odaya. Köyden getirdiğin yün yorganın altına, elbiselerini çıkarmadan kıvrılıver. İşe yürüyerek gideceksin, her sabah olduğu gibi. Aldığın para, para değil ki; köyde aç bekleyen çocuklara mı gönderesin, otobüse mi veresin? Söylentiye göre, patron Çin tekstiliyle rekabet edemediğini söyleyip, işçilerin yansını işten atacakmış. Senin gibi yenilere yol görünür hemen. Böyle yarı aç, titreyerek, her an işten atılma korkusuyla yaşamak... Daha kötüsü ne olabilir ki?

Oysa, daha kötüsü, çoktan yola çıkmış geliyor. Yalnızca son bir yıl içinde tarım kesiminden kentlere iş bulmaya gelenlerin sayısı 1 milyonu aştı. Yığılan işsizliğin çalışanlarla rekabeti, büyük kentleri emek için daha da dayanılmaz bir cehenneme dönüştürüyor.

Sermaye dünyasında yalanın bini bir para. DİE'nin ya da Merkez Bankası'nın yaptığı açıklamaların tek amacı, emekçileri kandırmak. Zaten, tekellerin ve bankaların kendi "uzmanlar"ı, ekonomiye dair gerçek rakamları, herhangi bir hükümet üyesinden daha iyi bilir. Ne diyor DİE: İşsizlik oranı %10. Ama, DİE, burjuva bilimin vardığı aymazlığı gösterircesine, bu rakama artık iş bulma umudunu yitirdiği için başvuru yapmayanları ya da yıllarca işsiz yaşadığı halde son bir yılda belki birkaç gün de olsa çalışma imkanı bulmuş insanları katmıyor. Çünkü, bu kesimler de hesaba girdiğinde işsizlik oranı bir anda iki katına %20'ye çıkıyor.

Yine de bu rakam, gerçekleri kavrayabilmek için yeterli değil. Örneğin, çalışabilecek durumda olduğu halde; sefalet ücretine talim etmek yerine, çocuk bakımı ve ev işlerini üslenen milyonlarca kadın var. Emeğin bu atıl gücü, ücretler biraz yükseldiğinde, kentlerin emek gücü rekabetine girmekten geri durmayacaklar. Ücretlerin genel seviyesinin işsizlik ve emek rekabeti üzerinde bu etkisi, burjuvaziye ücretleri daha fazla düşüremeyeceği bir sınır veriyor. Sefalet ücretinin daha da aşağılara düşmesi, yalnızca ev kadınlarını değil, çalışanları da emek gücünden düşürür. İnsanlar, alternatif yollar aramaya girişirler. Çeteleşme, yasadışı işler, bu ortamlarda büyür. Bugün ücretler çok düşük olduğu için emek gücü arzından düşmüş olanları da kattığımızda, işsizlik oranının %30'lar seviyesinde olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Tekstil İşlerine Dikkat!

Daha kötüsü yola çıktı, geliyor. Tüm burjuva yazarlar, ekonominin "yapısal bir dönüşüm" içinde olduğunu söylüyor. Eğer buna dönüşüm denilebilirse, ithal malı girdilere giderek daha fazla bağımlı hale gelen işbirlikçi tekellerin, artık ülkenin kendi iç kaynaklarını harekete geçirme yeteneğini kaybettirmesidir yaşa-

nan.

Tekstil sektörü, ücretli emeğin dörtte birini istihdam eden, sermayenin en geniş tabana yayıldığı bir sektör olarak, iç pazarı ayakta tutuyordu. Oysa şimdi, "iplik fiyatına kumaş" ithal eden büyük firmalar ya da uluslararası markalara fason üretim yapanlar dışında, tekstil havzası hızla eriyor. Yalnızca İstanbul'da son bir yıl içinde 100 bin tekstil işçisi sokağa atıldı. İflaslar, pamuğu ipliğe çeviren büyük hammadde işletmelerine kadar tırmandı.

İpin ucunda sallanan bu sektör adına, bakın bir patron sistemi nasıl uyanıyor:

"2006 yılında işsizlik krizi görüyorum. Bu kriz parayla, dengelerle düzelmez. Kriz sokaktan başlayacak. İşsizler sokaklara çıkacaklar. İşçiler işsiz kalmamak için iki yıldır zam talep etmiyor. Ama artık onların da dayanacak gücü kalmadı." (İstanbul Hazır Giyim ve İhracatçılar Birliği adına Yazar Acar, Evrensel Gazetesi)

Ne diyorlardı "ekonomi uzmanları"? "Cari açık sorun değil, borçlanma iyi gidiyor, faizler düşüyor, enflasyon yerlerde sürünüyor, ihracat rekorlar kırıyor, vs. vs." Ama yaşananlara banka gökdelenlerinin tepesinden bakmayan bir kapitalist, sistemin alarm çanlarını işte böyle çalmak için didiniyor. Enflasyon, faiz, cari açık gibi parasal dengelerle ilgisi olmayan bir krizin varlığına dikkat çekiliyor. Fakat, devrimin ayak seslerini duyan bu kapitalistin uyanları boşuna. Çünkü süreç, şu ya da bu hükümetin politik tercihleriyle değil, dünyaya entegre olmuş bir kapitalist pazarın katı ve geri döndürülemez kurallarına dayanıyor. Kapitalizm geliştikçe, üzerine yükseldiği mülkiyet tabanını eritir.

Tabanda eriyen mülkiyet, tepede servet olarak birikiyor. Son bir yılda birleşmeler ve satın almalar yoluyla tekellere devredilen servetin değeri 30 milyar dolar. Bu miktarın çoğu, emperyalist tekellerin ele geçirdiği serveti ifade ediyor. Kimi "uzmanlar" bunu; "Bütün taşları yerinden oynatan bir sürecin başlangıcı" olarak nitelendiriyor. Ortaya çıkan bu yeni ve daha merkezi tekelleri güç, kısa sürede çok daha geniş bir mülkiyet tabanının yıkımına zemin hazırlıyor. İthal malı girdiler ve yurtdışı döviz finansıyla tam bağımlı bir nitelik sergileyen bu yeni tekelleri güç, milyonlarca işsiz yaratacak yeni bir yıkım dönemi anlamına geldiğinden kuşku duymamak gerek. Yıkım dönemi, tekstilde başladı ve 2006 yılını burjuvalar için bir cehenneme döndürme aşamasına geldi bile.

Küçük Burjuva Hayallere Tuzak

Tepede biriken olağanüstü servet, burjuvazinin yapısal krizini daha da yoğunlaştırdı. İthal girdiler ve dış finansmanla (dış borçla) elde edilen bu yoğunluk, ekonominin iç kaynaklarının gelişme gözeneklerini tıkadı. Bu tikanıklığın aşılması için son çare, inşaat sektörüne ucuz kredi yoluyla canlılık getirme girişimleri oldu. Fakat, kapitalizme özgü rekabet, dengesizlik ve üretimdeki anarşik yapı, bu canlandırma girişimini de, daha büyük bir yıkımın aracı haline getirdi.

Reel faizler %15'ler düzeyindeyken, bankaların %2 faizle, 10 yıllığına nasıl kredi verebildikleri kimilerine şaşırtıcı gelebilir. Hiçbir kapitalist bankacı, %15 dururken, %2'ye razı gelmez. İşin aslı bambaşka. Ucuz kredi olanaklarıyla canlandırılan inşaat ve konut piyasasında fiyatlar çok kısa bir sürede %100'leri aşan yükseliş içine girdi. Orta sınıf bu zokayı yuttu. İki kat fiyatına al-

dıkları evlerin peşinatlarını ödemek için bankalara koştular. Ve bankalar, bu parayı, bu kez %14 faizi garantileyen hazine bonolarına, tahvillere vs. yatırdılar. Böylece bankalar, bir yıl önce elde edebilecekleri karın iki katını bu yoldan ele geçirmiş oldular. Bankalar kazanırken, orta sınıfa satış yapan dayanıklı tüketim ve giyim üreticileri bu işten zararlı çıktı. Kapitalizme özgü dengesizlik, bir sektörü canlandırırken, öbürünü öldürüyor.

Sefalet, yalnızca işsizleri ve çalışan işçileri tehdit etmiyor, aynı girdabın içine, çeşitli kredi oyunları ile küçük-mülk sahipleri ve tarımsal üretimin çökmesiyle küçük üretici köylülük de katılıyor. Bu boşucu girdap, bir yandan proletaryanın saflarını güçlendiriyor, ama öte yandan onu, eğer bir devrime kalkışmazsa, yokoluş tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor.

İşçi Sınıfı İntihar Etmez

Daha kötüsü henüz yaşanmadı ama, yola çıktı geliyor. Kuş gribi salgını, yalnızca bir işaret gelecekte yaşanacak olanlara dair. Göçmen kuşlar ve kümes hayvancılığı tartışmalarının arkasına gizlenen çok daha önemli bir sosyal çözülmenin işaretiydi.

Yalnızca sosyal temelde ve devletin merkezi organizasyonu ile yürütülebilecek olan temel sağlık hizmetleri, 2004 yılından itibaren hızlanan adımlarla tasfiye ediliyor. Artık hastaneler, "karlı" olmayan bir tedavi yapamaz duruma geldiler. Sağlık Ocakları ve salgın hastalıkları önleyen hizmetler ortadan kalkıyor.

2006 yılının bütçe tasarsına eklenen bir maddeyle, sağlık kuruluşlarının bu yıla sarkan borçları için Hazine'den tek kuruluş ödeme yapılmayacak. Bu kuruluşlar, 2.5 katrilyona varan borçlarını kendi kaynaklarından ödeyecekler, yani hastalardan "ücret" alarak. Bu, sağlık sistemini ortasına bırakılmış bir bombadır. Sayıları 10 milyonu aşan yeşil kartların artık hastaneye gidememe-

si; asgari ücretle çalışanların "katkı payı"nı ödeyemediği için ilaç alamaması, film çektilerememesi; parası ödenmeyen eczanelerin artık ilaç vermemesi demektir. Böyle bir ortam, kuş gribini de, veremi de, kolerayı da, proletaryanın başına bela eder. İstanbul gibi aşırı kalabalık kentler, Diyarbakır gibi yoksulluğun vurduğu kentler, salgın hastalıkların pençesinde. Proleter sınıflar, açık bir katliam girişimine maruz kalıyorlar.

Çıktın kahvehanelerden... seni bekleyen ev buz gibi. Sokakların başında etini satan bir kadın görüyorsun; karşı köşede karanlığa gizlenmiş bir esrar satıcısı, yaşı senden de genç. Sefaletin seni o karanlık köşelere ittiğini duyumsuyorsun, iliklerine kadar titriyorsun. Yaşlı bir kadının çantasını alıp kaçarken düşünüyorsun kendini ve miden bulanıyor. Hadi, sen kendinden geçtin... Ya çocukların?!

Bir sınıf kandırılabilir, baskı altında kalarak sürekli geri adım atmak zorunda olabilir, ama asla intihar etmez. Bir sınıf kendisine ve çocuklarına ne bugünü ne de geleceği vadeden bir çamurun ortasında çürümeyi sessizce kabullenemez. Sefaletin bir üst sınırı varsa, bir de alt sınırı var. Bu alt sınırın ötesinde, salgın hastalıklar, fuhuş, suç ve insanlıktan çıkış var. O sınırı geçen bir sınıf yok olur. Ve bu topraklarda emekçi sınıflar, o sınıra gelip dayandılar.

"Bundan daha kötü hiçbir şey olamaz". İşte bu düşüncenin genel kabul görmesi, emekçilerin soludukları havada bu fikri ciğerlerine çekmesi; işte bu en temel değişimdir ki, bir sınıfı toplumun geniş kesimlerini peşine takan bir genel ayaklanmaya sürükler.

Proletarya, kendisini bekleyen "kader"den kaçamaz.

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi çalışanlarına gerçekleştirilen komploya ilişkin,

26 Şubat Pazar günü saat 15.00'da Sarıgazi-Demokrasi Caddesi üzerinde Ekin-Sanat Merkezi çalışanları, tutuklu bulunan kişilerin aileleri ve Temel Haklar Federasyonu üyesi bir grup basın açıklaması gerçekleştirdi. Cadde üzerinde yürüyüş yapan grup "Devrimci Sanat Engellenemez", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Tutuklanan Halktır, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları attı. Sanat Merkezi'nin bulunduğu pasaj önüne gelindiğinde gözaltından serbest bırakılan Alev Oral bir basın açıklaması okudu. Oral açıklamada; "Sarıgazi halkı bizi iki yıla yakın bir süredir yaptığımız ısrarlı çalışmalardan tanıyor. Ayışığı Ekin Sanat Merke-

SANATA KOMPLO

zi çalışmalarının nasıl jandarma ve belediye tarafından engellenmek istendiğini biliyor...

Çalışmalarımızı sokaklara taşıdığımızda yanımızda Sarıgazi halkı vardı. Festival protestosunda yine yan yanaydık. İşte asıl korktukları bu bütünleşmedir. Engellenmek istenen aramızdaki bu bağıdır. Sanat Merkezine kurulan komplo işte tam da bunun içindir" dedi. Oral ayrıca geçtiğimiz günlerde kaçınılarak tecavüz işkencesine maruz kalan İkitelli Ekin Sanat

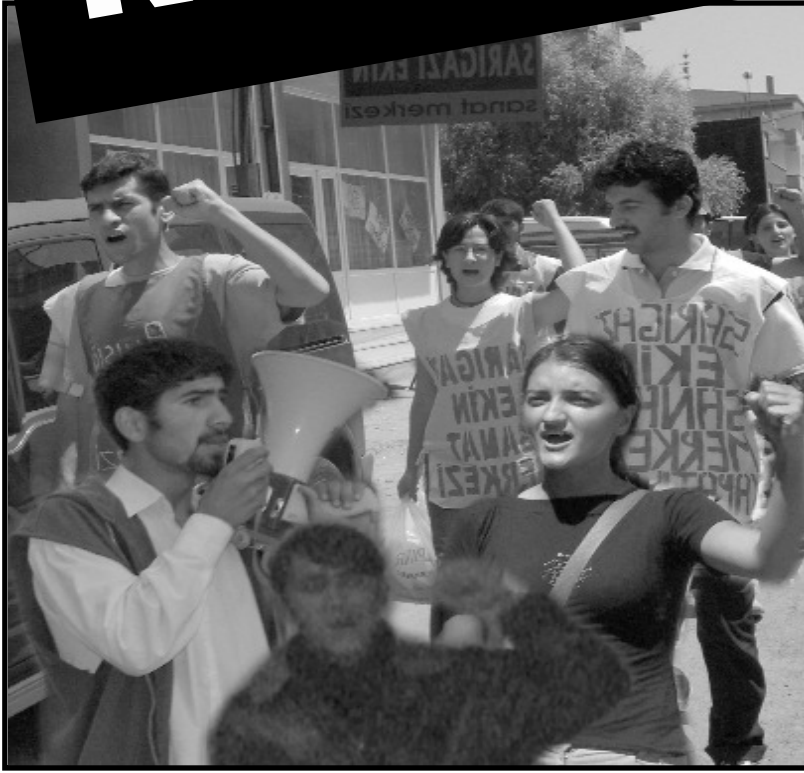
Merkezi çalışanı Sevda Aydın'ın da yalnız olmadığını belirterek "Sanat Merkezimizi basabilirler, Sevdalarımızı kaçırap tecavüz edebilirler... Ama asla bizi verdiğimiz mücadeleden uzaklaştırılmazlar." dedi.ı

21 Şubat 2005 Salı günü sabah

08.00'de, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, sanat merkezi sahibinin ve çalışanlarının evleri, eşzamanlı olarak jandarma tarafından basıldı. Bölgedeki faaliyet, devleti uzun süredir rahatsız etmekteydi. Jandarma, Belediye Başkanı ve Kaymakamlık, daha önce defalarca sanat merkezimizin faaliyetlerini engellemek için toplantılar yapmış, ruhsat gerekçesiyle mühürlemişlerdi. Buna rağmen, sanat merkezi, çalışmalarını ısrarlı bir şekilde sürdürdü. Sanat Merkezini kapatan düşmana inat, çalışmalar Sarıgazi sokaklarına taşındı. Etkileri hızla yayıldı. Yoğun pratik faaliyetlerle saldırılar boşa çıkarılmıştı. Baskıların işe yaradığını gören devlet, bu defa çalışanları tutuklamak, Sanat Merkezi'ni açılmadan kapatmak için bildik komplo yöntemine başvurdu. Örgüt operasyonu görüntüsü vermeye çalıştığı baskınları gerçekleştirdi.

Basılan Ekin Sanat Merkezi'nde hiç kimse bulunmadığı için kapı kırılarak girilmiş ve tutanağa "içeride 40 adet kaleşnikof mermisi bulundu" ibaresi eklenmiştir. Daha bu adımda jandarma, hedefini açık olarak ortaya koymuştur. Sanat Merkezi bir "hücre evi" olarak gösterilecek ve kapatılacaktı. Sadece bu da değil. Aynı zamanda çalışanlarımızın evleri de bu mizansen-den nasibini almalıdır. Herkesin gözünün önünde olan, açık alanda kitle faaliyetinde bulunan, emeğin kültür ve sanatını ge-

SANATA KOMPLO

liştirmeye çalışanlar, bomba imal eden, bombalı saldırılar düzenleyen, silahlı eylemler yapan kişiler olarak suçlanacak, tutuklanarak "Sarıgazi bu beladan kurtarılacak"tır. İşte jandarmanın 21 Şubat'ta yaptığı baskınların geri planı budur.

Peki yapılan baskınlarda ne bulunmuştur? Sanat merkezi sahibi Feyzullah ERARSLAN'ın evinden Y.E.Mücadele Birliği dergisi, çeşitli romanlar, film, müzik ve program cd'leri. Tabii bunlarla kimse tutuklanamaz. İşte tam bu noktada bahçede "kuru sıkı tabanca" bulunduğu iddia ediliyor ve tutanaklara geçiyor. Feyzullah ERARSLAN ve Alev ORAL'ı burada gözaltına alıyor.

Aynı anda, sanat merkezi çalışanlarının evleri de "hücre evi" denilerek basılıyor. Evde bulunan Sevgi KIRCA, Ferhat ÇETİNER ve Fırat SÖZERİ'yi mahalle halkına "terörist", oturdukları evi de "hücre evi" olarak lanse ediliyor ve evde arama yapılıyor. Didik didik aranan evden, Y.E. Mücadele Birliği dergilerinin dışında cep telefonlarının şarj cihazlarına da "bomba yapımında kullanıldık-

ları" gerekçesiyle el konuluyor.

Sanat Merkezi çalışanlarından Banış CENGİZ ise sokakta gözaltına alınıyor ve başına çuval geçiriliyor. Banış CENGİZ'in ailesinin oturduğu evi de basan jandarma, evden çıktığı iddia edilen bir pankartı da mahalle halkına göstererek "pankartın bu evden çıktığına" dair tutanak tutuyor ve imzalamaları için baskı yapıyor.

"Yasadışı TKEP/L örgütüne üye olmak ve faaliyetlerini yürütmek" suçlamalarıyla gözaltına alınan 6 kişi, tehditler ve baskılarla hücrelere konulmuştur. Ferhat ÇETİNER ve Fırat SÖZERİ, bodrum katında, hiçbir battaniye vb olmayan beton zeminde tutulmuşlardır. İlk günün dışında talep ettikleri halde su ve şeker ihtiyaçları karşılanmayan insanlara, su ihtiyaçlarını gidermek istiyorlarsa lavabodan içebilecekleri söylenmiştir. İstekte bulunmalarına rağmen, ilk günden sonra bir daha avukatlarıyla da görüştürülmemişlerdir. Ancak 3. günün sonunda gözaltındakilerin ısrarları üzerine avukatlarını çağırmışlardır. 2. gün ve 3. gün akşam saatlerinde Sevgi KIRCA, jandarma tarafından gözleri bağlanılarak bilinmeyen bir yere götürülmek istenmiş, kendisinin reddetmesi, arkadaşlarının da karşı koyup müdahale etmeleri üzerine bu konuda ısrardan vazgeçilmiştir. Sevgi KIRCA, yeterli su alamadığı için 3. gün akşamı midesinden rahatsızlanmıştır.

4.gün Ağır Ceza Mahkemesi'ne çıkarılan 6 kişi, örgüt üyeliği suçlamasının yanı sıra "kurusıkı silah, 7,65'lik tabanca, boru tipi bomba, kaleşnikof mermisi, bomba yapımında kullanılan malzeme, pankart bulundurdıkları, silahlı eylem hazırlığı için-

de oldukları, sanat merkezinde füze kullanımı üzerine eğitim verildiği" suçlamalarıyla karşılaşılıyorlar. Jandarma o kadar pervasız ki, TKEP/L üyesi olmakla itham ettiği insanlara, başka örgütlerin kamuoyuna açıkça ilan ederek üstlendikleri eylemleri bile yıkmaya çalışıyor.

Sonuçta Alev ORAL ve Sevgi KIRCA savcılık tarafından serbest bırakılmış; Feyzullah ERARSLAN, Barış CENGİZ, Ferhat ÇETİNER ve Fırat SÖZERİ, mahkemeye sevk edilerek akşam saat 21.00 civarında da nöbetçi hakim tarafından tutuklanmalarına karar verilmiştir.

Bu tip baskılarla devrimci sanat çalışmalarını engellemeye çalışan devlet, bunu başaramayacaktır. Baskılar, tehditler, gözaltılar, tutuklamalar, "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" diyen Ekin Sanat Merkezi'ni asla yolundan alıkoyamayacaktır.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

GÖZALTILAR İHD'DE PROTESTO EDİLDİ

Sangazi'de bulunan Ekin Sanat Merkezi'ne jandarma tarafından düzenlenen komplonun 4. gününde, sanat merkezleri, İHD'de bir basın açıklaması yaptı. 24 Şubat günü Sangazi Ekin Sanat Merkezi, Ayışığı Sanat Merkezi, İkitelli Ekin Sanat Merkezi ve Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi tarafından yapılan açıklamayı Fatma Yıldırım okudu.

Basın açıklamasında 21 Şubat günü Ekin Sanat Merkezi'nin, sahibinin ve çalışanlarının evlerinin basılıp; Feyzullah Erarslan, Alev Oral, Barış Cengiz, Sevgi Kırca, Ferhat Çetiner ve Fırat Sözeri'nin gözaltına alınarak düzmece delillerle örgüt üyeliği ile suçlandığına yer verildi.

Okunan açıklamada "... Jandarma yıllardır Sangazi halkına yoğun baskı uyguluyor. Keyfi tutuklamalar yapıyor, komplolar kuruyor. Son 8 aydır Sangazi Ekin Sanat Merkezi jandarma ve belediyeye işbirliğiyle mühürlenmişti. Bunun üzerine çalışmalarını dışarda, halkın içinde yapıyor, jandarma terörünü ve halk düş-

manı gerici belediyeyi teşhir ediyordu. Tüm Sangazi'de bütün saldırılara rağmen yapılan eylemlerde, etkinliklerde Sangazi halkı şunu görmüştü, biz emekçiler onbinlerce, milyonlarcayız. Devletin ve halk düşmanlarının baskılarını kırabiliriz, özgürleşebiliriz... Caddelere kurulan serbest kürsülerde, yürüyüşlerde halk haykıyordu: 'bundan sonra Sangazi'de işçilerin, emekçilerin sesi yükselcek, sermayenin ve onun her türden uşağının sesini keseceğiz'.

Bütün bu gelişmeler emek düşman-

larını büyük bir komplo kurmaya zorlamıştır. İşçilerin-emekçilerin kültürünü, sanatını geliştiren, halka moral ve güç olan Sangazi Ekin Sanat Merkezi'nin çalışmalarını, Sangazi halkının gelişimini engelleyemeyen jandarma, komplo kurmak zorunda kalmıştır. Bu onların güçlülüğünden değil, gelişmeleri engelleyememelerinden kaynaklı zavallılıklarının göstergesidir.

(...) Sanat merkezlerimizi basabilir, Sevdalarımızı kaçırıp tecavüz işkencesinden geçirebilir, çeşitli komplolar kurabilirsiniz... Ama asla işçi ve emekçi halkların özgürlük mücadelesini engelleyemezsiniz." denildi. Sanat merkezleri, açıklamalarını "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" diyerek bitirirken, gözaltında bulunan 6 kişinin Beşiktaş'ta Ağır Ceza Mahkemesi'nde sorgulanı sürüyordu.r

MART: İSYAN, AYA

İsyanlar, ayaklanmalar, devrimci eylemler ayı Mart, gelişini yine devrimci eylemlerle haber verdi. Devrimci eylem dalgasının her Mart'ta yükselişe geçmesi, Türkiye ve Kürdistan'da neredeyse bir gelenek haline geldi. Bu yıl da geçmiş yılları aratmayacak şekilde geçeceğini şimdiden belli etti. Devrim ile karşı devrim güçleri yeni bir çarpışmalar dalgası için güçlerini tazelenmiş, hazırlıklarını yapmış olarak Mart ayına giriyorlar.

Karşı devrim güçlerinin komuta heyeti, burjuva karşı devrimin askeri komitesi olarak MGK, daha Mart ayına girmeden son hazırlıklarını gözden geçirmek için toplandı. Toplantı gündeminin "terör", yani devrim olduğunu bizzat kendileri açıklıyor. Burjuva karşı devrimin askeri komitesi durumundaki MGK'nın bu gündemle toplanması bile, tek başına, devrim ile karşı devrim arasındaki savaşın şiddeti hakkında fikir veriyor. Kürt halkının ve emekçi sınıfların toplumsal devrimi ile burjuva karşı devrim arasındaki savaş bir ölüm-kalım meselesi düzeyindedir. Demek ki, "terör" yani devrim burjuva düzeni, kapitalist sistemi tehdit edecek boyutlarda...

Kendi zayıflık ve yetersizliklerini devrimin zayıflığı olarak gösterenlere MGK'nın gündemine bakmalarını tavsiye ederiz. Anlama yeteneğine sahip olanlara için bu kadar yeter de artar bile. Türkiye ve K.Kürdistan'da toplumsal devrim burjuva sınıfın uykularını kaçırarak denli güçlenmiştir. Daha önemlisi, bu süreç toplumsal devrim lehine hızlanarak sürüyor ve burjuvazinin buna karşı yapabildiği tek şey askeri önlem almaktır. Elinden başka bir şey gelmiyor.

Karşı devrimin bütün güçlerini, kendi yasallığını ayaklar altına almak pahasına, harekete geçirmesi, sınıf egemenliği üzerindeki tüm örtüleri yırtıp atmak pahasına kendi güçlerini korumaya alması başka türlü açıklanamaz. Yasallık

burjuvaziyi, demir mengene gibi sıkmaya başladı. Onun için, burjuva sınıfın politik zor aygıtı olarak, karşı devrimin savaş örgütü olarak faşist devlet, toplumsal devrimle savaşını her türlü yasal kılıfı bir kenara atarak yürütüyor.

Bu tespitimize itiraz edecek olanlara Şemdinli ayaklanması sonrası gelişmelere bir daha bakmalarını önereceğiz. Ayaklanma, UKH'nin de katkılarıyla, (bunu kendileri "sağduyu" adına yaptıklarını kabul ediyorlar zaten) yatıştıktan ve faşist devlet duruma bir parça "hakim" olduktan sonra burjuva sınıfın gerçek politikaları ortaya çıkmaya başladı. Önce halkın "suçüstü" yakaladığı katiller mahkeme kararıyla serbest bırakıldılar; sonra onların eylemlerine sahip çıkıldığını gözlere çakarcasına ödüllendirildiler, arkasından meydan okurcasına onları yakalayanları tutuklayıp zindana koydular.

Ayaklanma sonrası gelişmelerin bu kısa özeti bile yasallığın burjuvaziyi nasıl demirden mengene gibi sıkıldığını; yasalının sadece düzeni koruma işine yaradığını sürece burjuvazi için bir anlamı olduğunu anlatmaya yeter de artar bile. İşte bunu bir kez daha kanıtlayan başka bir gazete haberi: 93 yılında 17 kişiyi öldüren, 63 kişiyi yaralayan Özel Harekat Polisleri beraat etti. Bu haberin politik anlamı kısaca şudur: Burjuva sınıf ve onun savaş aygıtı olarak faşist devlet toplumsal devrimle karşı savaşta kendilerine hizmet edenleri unutmuyor. Burjuva yasaları çiğnemiş de olsalar onları cezalandırmak bir yana ödüllendiriyor.

Devletin toplumsal devrimle karşı bir savaş yürüttüğü ve bu savaşta tek kuralın "zor" olduğu gerçeğini emekçi sınıflara anlatacaklarına "derin devlet" üzerine yavanlıklarla zaman geçirenler bunlardan ders alırlar mı, bilemeyiz. Ders alacaklarından umutlu olmak için bir neden de yok. Zira bu "derin devlet" edebiyatçıları "Susurluk bozgunu"ndan ders alacaklarına "Susurluk unutuldu bari Şemdin-

li'yi unutmayalım" yavanlığına sarılmaya başladılar. Şemdinli'de "derin devlet"i Kitabevinin yıkıntıları arasında ararlarken karşılarında Kara Kuvvetleri Komutanı'nı ve bütün boyutlarıyla faşist devleti buldular.

Yakın geçmişe ilişkin bu kısa değerlendirmeler gerekiyordu; zira Kürt halkı ve emekçi sınıflar faşist devletin kendilerine karşı; toplumsal devrimle karşı nasıl bir savaş yürüttüğünü bilmek durumundadır. Bu gerçekler devrimin toplumsal güçlerine bütün açıklık ve yalınlığıyla anlatılmıdır. Devrimin kaçınılmazlığını, gücünü ve derinliğini anlatmak günümüzün temel görevidir. MGK'nın "terör" gündemli toplanması bile devrimin gücünü anlatmaya yeter. Günümüzde bu önemli görevi yerine getiremeyen "devrimci komünist" sıfatına layık olamaz.

Burjuva karşı devrimin askeri komitesi durumundaki MGK devrimle karşı önlemler almak üzere toplantılar yapar ve bütün güçlerini koordineli bir şekilde harekete geçirirken emekçi sınıfları ve Kürt halkını devrimle hazırlamak yerine "derin devlet" üzerine yavanlıklarla, ikinci sorunlarla vakit kaybetmek devrimle yapılabilecek en büyük kötülüktür. Her devrimin birinci ve temel sorunu iktidar sorunudur. Emekçi sınıflarla Kürt halkına bu gerçek en yalın, en anlaşılabilir şekilde anlatılmalı ve bütün güçler, bütün dikatler bu temel soruna çevrilmelidir.

Devrim

Güçlerinin Birliği

Burjuvazi, devrimin haktan gelmek için bütün güçlerini, tek merkezden hazırlar, düzenler ve harekete geçirirken devrimci güçler hangi durumda? Ne yazık "olumlu" diyebileceğimiz bir durumdan söz edemiyoruz. Devrimci güçlerin birliğine en çok ihtiyaç duyulan bir dönemde her yapı kendi yatağında akan ve dolayısıyla etkisiz bir derecek durumun-

AYAKLANMA, DEVRİM

da. Devrimin örgütlü güçleri ortak bir merkezin yönetiminden yoksun; her biri ayrı bir hedefin peşinde, dağınık ve etkisiz bir görünümdeler. Bu, ortadan kaldırılması gereken bir durumdur. Devrimin zaferinin temel koşullarından biri budur.

Faşist devlet daha Mart ayı gelmeden saldırılarını artırdı, kenarda hazır beklediği sivil faşistlerin iplerini çözdü, yasal-yasadışı bütün güçlerini harekete geçirdi. Saldırıların boyutunu görmek için Şubat'ın ortasından Mart başlarına kadar olan-bitene bakmak yeter. İşte bir örnek: Sadece bahsettiğimiz süre içinde büyük çoğunluk K.Kürdistan'da olmak üzere altıyüz kişi gözaltına alınmış, bunlardan iki yüz kadarı tutuklanmıştır. İstanbul'da "örgüt operasyonu" adı altında Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi basılıyor ve içerdekiler düzmece iddialarla gözaltına alınıp tutuklanıyorlar. İzmit'te sivil faşistler polislin desteğinde devrimci öğrencilere silahla saldırıyor ve tüm kentte terör estiriyorlar...

Ve bunlar dahi olayların gelişim seyrini anlamak istemeyenlere yetmiyorsa, en son A.Öcalan'ın yaptığı öneriye devletin nasıl cevap verdiği bakılsın. A.Öcalan'ın önerisi gazetelerde çıktıktan çok değil, 1-2 gün sonra devlet, TSK eliyle Mardin, Diyarbakır, Şırnak, Bingöl ve Dersim'de HPG gerillalarına karşı operasyon başlatmıştır. Mardin'in Dargeçit ilçesinde 7 gerillanın öldürüldüğü gazete haberlerinde yer alıyor. Yine Diyarbakır'da Banış Anneleri tartaklanarak gözaltına alınıyor. Aslında devletin tavrında yadırganacak bir durum yoktur. O her zaman olduğu gibi yoksul Kürt halkı ve gerillaların üzerine zor araçlarıyla gidiyor. İşkence ve zulmünü artırarak halktaki ayaklanmacı ruh halini yok etmek istiyor.

Bunlar son günlerdeki gelişmelerden sadece birkaç örnek. Burjuva sınıfın işleri bu kadar sıkı tutması boşuna değil. O, Mart ayının ve sonrasının neler getirece-

ğini az-çok doğru tahmin edecek birikime sahip. Hatırlanacaktır, geçtiğimiz yılın Mart ayında "bayrak provokasyonu" ile başlayan devrimci eylemler neredeyse Şemdinli Ayaklanmasına kadar çok kısa aralıklarla dalgalar halinde düzenin kıyılarını dövüp durdu. Her eylem bir başka eylemi tetikledi; her barışçı eylem dahi daha sonraki şiddetli eylemlerin zeminini oluşturdu. Bu devrimci yükselişin burjuvaziye ne kadar korkuttuğu hatırlardadır. Burjuva sınıf işte o kabus dolu günleri bir daha yaşamamak için işleri erkenden sıkı tutmaya başladı.

Son dönemdeki uygulamalar, devlet ve hükümetin izlediği politikalar bir gerçeği bir kez daha reddedilemeyecek şekilde ortaya koymuştur: Türkiye'de (ve aslında bütün ülkelerde) demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Tekelci kapitalizm temeli üzerinde ve faşist devlet sınırları içinde demokrasinin elde edilebileceğini emekçi sınıflara ve Kürt halkına söylemek, bunu vaaz etmek onları burjuva sınıf adına aldatmaktır. Tekelci kapitalist temel parçalanmadan ve faşist devlet bir devrimle yıkılmadan demokrasiyi elde etmek bir yana en basit hak ve özgürlükleri dahi güvence altına almak mümkün değildir. Bu güvenceyi sağlamanın tek yolu bir devrimle iktidarın ele geçirilmesidir.

Demek oluyor ki, iktidarın ele geçirilmesi demokrasi mücadelesinin temel sorunu ve birinci amacıdır. Bunun kabulü devrim güçlerinin birliğinin birinci koşulu ve ana eksenidir. Çünkü birincil amacı bir devrimle iktidarı ele geçirmek olmayan bir demokrasi mücadelesi ancak kitleleri aldatma işine yarar. Böyle bir platformda işimizin olmayacağı çok açık. Buna karşılık, yaşamsal sorunları ve özgürlükleri için ayağa kalkmış emekçi sınıflara, amaçlarına ulaşmalarının birinci koşulunun iktidarın fethi olduğunu anlatmak bugün geçmişte olduğundan çok

daha kolay hale gelmiştir. Demokrasi için iktidarın ele geçirilmesi gerektiğini anlamayacak bir tek işçi, bir tek yoksul Kürt, bir tek emekçi kalmamıştır. Bu gerçeği onlara yaşamın kendisi her gün her saat olayların gücüyle öğretiyor.

Devrimci eylemlerle dolu geçecek Mart ayı yaklaştıkça devrimci güçlerin birliği daha büyük önem kazanıyor. Bu savaşın bir tarafı olan burjuvazi saflarını ve hazırlıklarını gözden geçirmiş, güçlerini savaş alanına sürmüş bile. Savaşın öteki tarafına, devrimci güçlere gelince... Bu konuda henüz çok geriden geldikleri çok açık. Oysa devrimin toplumsal güçlerinin ortak bir merkez tarafından yönetilmeleri; bu merkez tarafından ortak bir hedefe doğru harekete geçirilmeleri yaşamsal bir önem kazanmaya başladı. Her savaşta olduğu gibi iç savaşta da zafer kazanmanın birinci koşulu bütün güçleri aynı anda ve tek hedef, tek nokta üzerine harekete geçirebilmektir.

Ayaklanmalarla, isyanlarla, devrimci eylemlerle anılan Mart ayını kısa bir zaman diliminden ibaret anlamamak lazım. Mart, uzunca bir sürecin başlangıç noktası olarak anlaşılmalıdır. Bu süreçte devrimci dalganın çok daha kabarcığından kuşku duyulmasın. Bu anlamda, devrimci güçlerin çeşitli düzeyde de olsa birliğini sağlamak için geç kalınmış değil. Burjuvaziyle, faşist devletle savaş halindeki kitlelere gerekli olan "en geniş" birlik değil, onları devrime ve iktidara taşıyacak bir devrimci merkezdir. Böyle bir merkezin yaratılması görevi devrimci güçlerin omuzlarında duruyor. Bu tarihi bir sorumluluktur ve bu sorumluluktan kaçanlar tarihe karşı görevlerini yerine getirmemiş olacaklar.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 249. Gününde

"Rüzgar kanatlı atlarımız" atlarını güneşe doğru sürmeye devam ediyorlar. F tipi zindanlarda Ölüm Orucu Eylemi'ni büyük bir kararlılıkla sürdüren devrimci tutsaklar tüm dünyaya devrimci iradenin başeğmezliğini gösteriyorlar. "Güneşli elleriyle kapımızı çalacak olan" o büyük ve muzaffer güne ulaşmak için bugün zindanlarda savaşmanın kaçınılmazlığını, tarihin omuzlarına yüklediği bu büyük ve onurlu görevi hiç durmadan yürüyerek yerine getiriyorlar.

Serpilimiz bugün Ölüm Orucu Eylemi'nin 249.

gününde. Gebze Devlet Hastanesine kaçırılan Fatma Koyupınar ise 294. gününde. Onlar "zafer kadar, bağlılıkla, daima" diyerek düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkarıyor ve bayrağı onurla taşıyorlar. Tarih elbette mücadele edenlerin zaferine tanıklık edecektir.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR
SÜRECEK ZAFERE KADAR!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Ölüm Orucu eylemine destek olmak için yapılan çalışmalara biz de İkitelli'den destek verdik.

Sabah saatlerinde işçilerin ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı yerler olan Aksaray Yusufpaşa, Topkapı Matbacılar Sitesi, Cevizlibağ, Bakırköy Meydanı ve İkitelli Mahallesi'ne yoğun olarak "Ölüm Orucu Sürüyor, Serpil Cabadan 200'lü Günlerinde, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Tutsak Ailelerinin Mücadele Birliği" yazılı kuşlamalar yapılmış ve ayrıca üzerinde "Ölüm Orucu Sürüyor, Mücadele Birliği" yazan afişlerimiz 98H Başakşehir-Bakırköy otobüsünün arkasına asılmış ve geçtiği her durakta insanların görmesi sağ-

lanmıştır.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

İKİTELLİ'DEN LENİNİSTLER

Küba ve Sosyalizm Kazanacak

Che Guevara'nın kızı Aleida Guevara, katıldığı tüm uluslararası etkinliklerde sosyalizmi anlatmaya devam ediyor. Son olarak geçen hafta çıktığı İskandinav ülkeleri gezisinin İsveç ayağında bir dizi panel ve toplantıya katılan Guevara, ABD ve Batılı emperyalistlere sert eleştiriler yöneltirken sosyalizmi savundu. Aynı günlerde İsveç'te, ABD tarafından finanse edilen "Küba'nın Demokratikleştirilmesi için Uluslararası Komite" isimli karşı-devrimci örgüt Küba karşıtı bir konferans düzenlendi.

İsveç hükümetinin böylesi bir toplantıya ev sahipliği yapmasını utanç verici olarak değerlendiren A.Guevara şunları söyledi: "ABD hükümeti bu tür toplantıları kendi adına yapamayacak kadar korkak. Çek Cumhuriyeti gibi taşeronlarına bu tür toplantıları yaptırıyor. Küba halkı bu tür saldırganlıklara alışmıştır, ama İsveç'in tutumunu kuşkuyla karşılıyor. Bu konferans Küba'nın politik sistemini değiştirmeyi amaçlıyor, ama biz Kübalılar İsveç'in iç politikasını değiştirmesi için bir faaliyet yürütmüyoruz. Çünkü İsveç'in nasıl yönetileceğine sadece İsveç halkının kendisi karar verebilir."

Emperyalist saldırganlığa karşı halkların dayanışması sayesinde ayakta kaldıklarını ve direnmeye devam edeceklerini vurgulayan A.Guevara, Bush yönetiminin her yıl 55 milyon doları Küba kökenli "hırsız ve haydutlara" vereceğini açıkladığını, Washington'un Küba'da istikrarı bozmak amacıyla yoğun bir faaliyet içinde bulunduğunu kaydetti.

Ülkesine yöneltilen "hak ihlalleri" suçlamalarına değinen A.Guevara sözlerini şöyle sürdürdü: "Küba'da bazılarının tutuklandığı doğrudur. Ama halk bu tutuklanmalardan memnun, çünkü hırsızlar ve yasalara çiğneyenler cezalandırılıyor. Küba'da insan hakları ihlalleri olduğundan ve düşünceleri açıklama özgürlüğü olmadığından söz ediliyor. Bizim, FBI tarafından görevlendirilen casuslara karşı kendimizi savunma hakkımız var. Avrupalılar Küba'yı kolayca eleştiriyorlar ama ABD'nin Guantanamo üssündeki insan hakları ihlallerini eleştirme cesaretini gösteremiyorlar. Avrupa Birliği, Küba'nın kendinden istenen kıstasları yerine getirmediğini söylüyor. AB, bize yöneltilen hiçbir dayatmaya boyun eğmeyeceğimizi anlamlıdır. Öte yandan AB, dünyanın en

büyük terörist gücü ABD'ye karşı en küçük bir talepte bile bulunma olgunluğuna sahip değildir. Avrupa Birliği'nin baskı altında tutulan halklarla dayanışma içerisinde olmaması bizlere acı veriyor. Ama Avrupa'da dürüst ve namuslu insanlar da var. Bu insanların destekleri önemli."

Küba hükümetinin kendi halkının yaşam koşullarını iyileştirmenin yanı sıra, Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde yaşayan halklara yardım etmeyi devrimci bir görev olarak gördüğünü, Küba'nın bundan birkaç yıl önce başlattığı okuma yazma kampanyasını Ekvador, Bolivya ve Venezüella'da sürdürdüğünü, halkların ana dillerini öğrenmelerine yardım ettiklerini, Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales'in, bu kampanya için Küba ve Venezüella ile bir anlaşma imzaladığını dile getiren, Aleida Guevara, Küba'nın kıtaya yönelik diğer katkılarına da şu sözlerle değindi: "Görme engelli

olup da ekonomik gücü olmayan insanların görmelerini sağlamak için Kübalı doktorlar ücretsiz ameliyatlara yapıyorlar. Bu işe önce Venezüella'da başladık. Şimdi tüm Latin Amerika ülkelerinde ameliyatlara yapıyoruz. Ülkelerimiz arasında ticari çıkar götmeyen dostluk anlaşmalarını imzalamamız harika bir şey. Bu anlaşmalar, Latin Amerika'nın entegrasyonu için ilk adımdır. Ama bu aynı zamanda ABD ve Avrupa Birliği için tehlikeli. Eğer biz birleşirsek ve olanaklarımızı değerlendirirsek, ABD ve Avrupa bizleri sömüremeyecek" dedi.

Latin Amerika'daki anti-emperyalist bilincin yükselişine işaret eden A.Guevara, bu uyanışın Afrika'yı etkileyeceğini, daha sonra sıranın Asya'ya geleceğini dile getirdi. A.Guevara, "Babam, dünyanın tüm ülkelerindeki özgürlük hareketlerinin desteklenmesini istiyordu. Üçüncü dünya ülkelerinde başarıya ulaşan her özgürlük hareketi birinci dünyaya vurulan bir darbedir" dedi.

A.Guevara; Irak işgali, Yugoslavya'nın bombalanması ve Filistin sorununu da gündeme getirerek ABD ve Avrupa Birliği'ne sert eleştiriler yöneltti. Avrupalılara Balkanlar'ın bombalanmasına neden seyirci kaldıkları sorusunu yönelten A.Guevara, Irak, Afganistan ve Filistin'de sürdürülen katliamlara karşı çıkmanın bir insanlık görevi olduğunu vurguladı.

IRAK'TA ZİLLER ABD İÇİN ÇALIYOR

ABD'nin Ortadoğu'da içine girdiği bataklıktan yükselen kesif koku, giderek insanın midesinin kaldırmadığı, burun direklerini çatlatan bir ceset kokusuna dönüşüyor. ABD, savaşı kaybediyor olmanın korkusuyla en aşağılık savaş hilelerine başvurmaktan geri durmuyor. El-Kaide'ye maledilen tüm eylemlere bakın bu konudaki bilanço-yu rahatlıkla görebilirsiniz.

22 Şubat sabahı Irak'ın Samara kentindeki El Askariye Türbesinin bombalanması bunun en son örneğidir. Ve bu o kadar aleni yapılmıştır ki, insanın bulmacadaki ipin ucunu bulmak için zaman kaybetmesine gerek bile yoktur. Irak ve Amerikan askerleri patlamadan önce bölgeyi ablukaya alıyor ve sabaha karşı çekiliyorlar. Onlar çekildikten sonra patlamalar oluyor. Ve ardı sıra yaşanan olaylar, Irak'taki Direniş Savaşı'nın Aşil Topuğundan yaralanması anlamına geliyor. Bir Şii, Sunni kapışması dışında hiçbir şey yenilginin arifesinde olan ABD emperyalizmine ihtiyacı olan soluklanma fırsatı veremezdi.

Saldırının ABD Dışişleri Bakanı Condelezza Rice'ın Ortadoğu gezisi sırasında ve Irak'ta yeni anayasanın kabul edilip edilmeyeceğinin henüz belirsizliğini koruduğu ama kısa sürede sonuçlanmasının beklendiği bir sırada yapılması kesinlikle tesadüf değil. Şii lider Mukteda El Sadr'ın Irak Anayasasını kabul etmeyeceğini Irak'ın öncelikli gündeminin yabancı askerlerin ülkeden derhal ve tama-

men çekilmesi olduğu- nu açıklamasından kısa bir süre sonra yapılan bu saldırı Irak'ta emperyalizme karşı süren şiddetli savaşı başka kanallara akıtmak içindi.

Avrupa'da başlayan ve hızla dünyanın bir çok yerine yansıyan "Kari-katür Krizi" ile hedeflenen şey, kendisini burada da gösteriyor. Şimdi emperyalist-kapitalist dünya esasında emekle-sermaye arasında süren çatışmanın üzerini örtebilecek her türlü çatışmanın kışkırtıcısı durumdadır. Bundan aylar önce Basra'da Arap kılığında yakalanan İngiliz ajanları aslında emperyalistlerin nasıl bir arayış ve yönelim içinde olduklarını daha o zamanlar ortaya koymuştu. Hatırlanacağı gibi İngiliz ajanlar Şii'lerin kutsal kabul ettikleri yerlere patlayıcı yerleş-tirmeye giderlerken rastlantı sonucu yakalanmışlardı.

Bir kaç gün içerisinde Şii türbele-rine ve Sunni camilerine dönük yapı-lan saldırılar, bu planların yürürlük-ten, emperyalistlerin gündeminden kalkmadığını gösteriyor. İki günde i-kiyüzden fazla insanın ölmesi duru-mun vahametini ortaya koyuyor. Bu-gün yaşananlar emperyalizmin bu iş-gali sürdürürebilmek için her türlü çıl-gınlığı yapmaya hazır olduğunu gös-teriyor.

Irak'ta seçimleri Birleşik Şii ittifa-kının kazanmasından sonra ABD'nin bu yönlü çabaları yoğunlaşmıştı. En sadık müttefiklerine bile güvenme-

yen ABD, Irak'ta her gün yaşadığı ye-nilgi korkusunu son süreçte daha sık yaşıyor. Irak'ta geçen her an, ABD a-leyhine işliyor. Ve ip üzerinde denge-sini yitirmiş her cambazın yapabile-ceği en son şeyi yapıyor; ölüm paran-desi atıyor. Halklar arasına kin ve nef-ret tohumları ekerek "medeniyetler çatışması", "mezhepler çatışması" gö-rüntüsü yaratmak istiyor. Dikkatleri aslolandan başka yönlere kaydırmak ABD'nin ihtiyaç duyduğu acil soluk-lanma fırsatını belki belli bir süre ona tanır; ama bu sonucu değiştirmeye-cekler; çünkü her yolun Roma'ya çık-ması gibi emekçi halkların tüm nefre-tinin son tahlilde yöneleceği güç baş-ta ABD olmak üzere emperyalist-kapi-talist sistem olacaktır.

ABD Ortadoğu'da arı kovanına çomak sokmuş durumdadır. Şimdi tüm dünya ABD'nin bunun "büyük yalanlar" arkasına sığınarak yaptığını biliyor. Gerçek nedenleri ise herkes kendince yorumlamaya devam edi-yor; ama sonucun ne olacağını kestir-mek için kahin olmaya gerek yok. ABD emperyalizmi, girdiği bataklıktan sağ çıkamayacaktır. Irak Direniş Savaşı, bu zorlu aşamayı da geçecek ve oynadığı tarihsel role uygun gelişi-mini sürdürecektir.ı

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Yunanistan'da Grev Dalgası

Yunanistan'da kamu emekçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması ve hükümetin bu toplu sözleşme hakkını işlevsiz kılacak bir yasa tasarısı hazırlaması, işçi ve emekçilerin grev ve eylemlerine neden oldu. Yunan hükümeti ise bunlara engel olmak için grevlere karşı olağanüstü hal ilan etti.

Bankalar, belediyeler, hastaneler, üniversite ve meslek yüksek okullarında yapılan uyarı grevlerinin ardından liman işçileri de greve çıkmıştı. Bir hafta önce greve başlayan liman işçilerinin eylemleri provokatif saldırılara hedef oldu. İş şartlarının iyileştirilmesi, yasa tasarısının geri çekilmesi, ücretlerin artırılması ve işsizliğe karşı önlem alınması talepleriyle başlayan grev, yüzde 100'e yakın bir katılımı gerçekleştiriyor.

Liman işçilerinin grevi nedeniyle adalara yönelik taşımacılık tamamen durdu. Girit ve Midilli gibi büyük adalarda da temel ihtiyaç maddesi sıkıntısı başladı. Bunun üzerine hükümet tarafından kışkırtılan bazı köylüler, grevci işçilere taşlı-sopalı saldırılar düzenledi. İşçiler de demir atmış gemilerin önünde barikatlar kurdu.

Motorlu Taşımacılık Sendikası da bu gelişmeler üzerine grev ilan etti ve liman işçileriyle dayanışma içinde olduklarını açıkladı. Bu gelişme, armatörler grevlerin yasadışı ilan edilmesi talebiyle savcılığa başvurmasına neden oldu ama savcılık, grevin yasal olduğuna karar verdi.

Sendikalar ise talepler kabul edilinceye dek grevi sürdüreceğini söyledi.

21 Şubat akşamı birçok işkoluna bağlı işçi, Pire limanına giderek, liman işçileriyle birlikte grev gözcülüğü yaptı. Grevdeki Liman işçileriyle dayanışmak için Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE), 28 Şubat'ta iş bırakma eylemi yapılacağını ve 15 Mart'ta da bir günlük genel greve gidileceğini duyurdu.

Grev dalgasının hızla yayılması üzerine hükümet, savcılığın grevlerin yasal olduğuna dair hükmüne rağmen, 22 Şubat günü "olağanüstü hal" ilan etti. Bunun üzerine limanlarda polisler işçiler arasında çatışmalar çıktı. Kerkira Adası'ndaki çatışmada birçok emekçi yaralandı, bazıları gözaltına alındı.

OHAL kararından sonra Pire limanı diğer sektörlerden işçilerin akınına uğrarken; inşaat, metal, tekstil, belediye ve valilik, taşımacılık ve otellerde çalışan işçiler 1 günlük grev kararı aldı. Çok sayıda federasyon ve sendika da iş bırakma eylemleri yapacaklarını ilan etti. Grev ve eylemlere katılan bütün sendikalar, bugüne kadar ileri sürdükleri taleplerin dışında, olağanüstü hal kararının kaldırılması talebi etrafında

birleştiklerini ilan ettiler.

Almanya'da

Kamu Emekçileri Grevde

Almanya'da kamu emekçileri, 3 haftadır grevde ve Ver.Di Sendikası'nın Hükümetle yaptığı görüşmelerden hiçbir sonuç çıkmıyor. Hiç bir ücret artışı olmadan iş saatinin artırılmasına karşı çıkan sendikalar, grevi yayma tehdidinde bulunuyorlar.

Son yılların en büyük greviyle karşı karşıya kalan 9 eyalette adeta hayat felç oldu. Bavyera, Aşağı Saksonya, Kuzey Ren Westfalya, Rheinland-Pfalz, Schleswig Holstein, Hamburg, Saksonya ve Saarland gibi eyaletlerde yerel yönetimlerdeki memurlar, hastane görevlisi, üniversite görevlisi, çocuk yuvası ve okul çalışanlarının yer aldığı grevin 40 bin kişiyi kapsadığı tahmin ediliyor.

Sendikalar, haftalık çalışma saatlerinin 38,5'ten 40 saate çıkartılmasına karşı çıkıyorlar. Bunun için çalışanların maaşlarına zam yapılması düşünülmüyor. Ver.di böylece 250 bin kişinin işyerinin tehlikeye gireceği görüşünde.

Birleşik Hizmet Sendikası Ver.di'nin Genel Başkanı Frank Bsirske, talepleri kabul edilene kadar eylemlerini sürdüreceğini söyledi ve "Kesinlikle eylemlerimiz haftalarca sürdürmeye kararlıyız" dedi. İş saatlerinin artırılmasıyla işsizlerin sayısının da artacağı uyarısında bulan Bsirske, "Karşılıklı çıkarların korunmasından yanayız. Patronlar bunu kabul etmedikleri için, şimdi mücadelemizle çıkarlarımızın korunmasını sağlayacağız. Aylarca süren ve başarı sağlayamadığımız görüşmelerden çıkan sonuç bu" şeklinde uyarıda bulunmuştu.

Çalışanlar, her hangi bir ücret değişikliği olmadan iş süresinin haftada 38,5'tan 40'a çıkarılmasını protesto ediyorlar. Eylemler, 2 hafta önce Baden-Württemberg Eyaleti'nde başlamıştı. Son 14 yılın en büyük grevinin yaşandığı eyalette 10 bin kamu emekçisi işi durdurmuştu.

İzmit'te Büyük Miting

DİSK'in 19 Şubat günü İzmit'te düzenlediği "Yoksulluğa ve Adaletsizliğe Hayır" mitingine 10 binin üzerinde işçi ve emekçi katıldı. İşçiler, hükümetin gözünü emeklilik yaşı ile sosyal güvenliğe diktiğini belirterek, yasa tasarılarının geçmesine izin vermeyeceklerini dile getirdi.

Kocaeli, Trakya, Bursa, İstanbul, Ankara, Eskişehir, Balıkesir, Adapazarı ve Bolu'dan DİSK'e bağlı sendikalara üye işçi ve emekçiler miting için saat 11.00'den itibaren Merkez Bankası önünde toplandı. KESK Şubeler Platformu, ve diğer

sendikaların Gebze şubeleri de eyleme burada katıldı. Mitinge, 158 gündür grevde olan Serna-Seral işçilerinin yanı sıra, çeşitli siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri de destek verdi.

Toplanan emekçiler daha sonra alkış ve sloganlarla mitingin yapılacağı Perşembe Pazarı Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında işçiler sık sık "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Mezarda Emekli Olmayacağız", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek" sloganları attılar.

Miting esnasında konuşma yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, hükümetin gözünü emeklilik yaşı ile sosyal güvenliğe diktiğini söyledi ve: "Kıdem tazminatlarımızı kuşa çevirmek, emeklilik yaşını yükseltmek ve emeklilik maaşlarını indirmek istiyorlar. 'Kamu reformu' adı altında kamusal alan tasfiye edilirken, personel rejimi yasaları ve esnek üretim planlamalarıyla emekçiler örgütsüzleştirilmek,

köleleştirilmek isteniyor" dedi. Hükümetin, Sosyal Güvenlik ve GSS yasa tasarılarını yasalaştırarak, "paran kadar oku, paran kadar yaşa, paran kadar insan muamelesi gör" politikasını hayata geçirmek istediğini de söyleyerek, özelleştirmelere de tepki gösterdi.

İşçiler ve emekçiler, sözleşmelerde de kazanılmış haklarının gasp edilmesine izin vermeyeceklerini söyleyerek "Başka bir Türkiye, başka bir yaşam, başka bir dünya mümkün inancıyla, küresel saldırıya karşı emeğin ve ezilenlerin dayanışmasını ve direnişini örgütlemeyi sürdüreceğiz" dediler.

Türkiye'nin dört bir köşesinde emekçiler, 18-19 Şubat günleri "Herkesi sağlık ve güvenli gelecek" talebiyle mitingler düzenledi. Kayseri, Uşak, Bolu, Çanakkale, Sivas, Kırklareli, Çorum ve Kırıkkale'de alanlara çıkarak seslerini duyurdular.

KARMEZ GIDA İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Ankara Yolu, Bağyurdu Kemalpaşa adresindeki Karmez Birleşik Gıda Sanayi işçilerinin başlattığı greve destek ziyaretine gittik. Ve bu ilk işçi grevine gidişimdi. 26 Ocak 2006 tarihinde grevin 42. günündelerdi. Bizi oldukça sıcak karşıladılar. Yaşamlarının örgütlü bir yaşama dönmesi birbirlerine olan bağlılık ve güvenleri o kadar açtı ki. Korktukları bir şey yoktu. Bilinçleriyle zaferi kazanmışlardı sanki. Çünkü inandıkları bir şey vardı. O da örgütlülüğün verdiği güvendi. İşçi sınıfına kapitalizmin getirdiği sıkıntılar sınıfın bilincini devamlı bir ileriye atıyor. İşçilerden birisi; "böyle başaramazsak daha başka yollara da başvuracağız. Yani üretimde çalışan taşeron işçileri iş yerine sokmamak, anayolu trafiğe kapatıp sesimizi herkese duyurmak gibi..." dedi, yani istenen zafere ulaşınca kadar devam edeceklerini bildiriyorlardı ve bu durum bizleri çok mutlu etti.

İzmir'den Bir Leninist

Merhaba,

Ben Esenyurt'tan Mücadele Birliği okuruyum. Yaklaşık 5 veya 6 ay kadar oldu sizlerle tanışalı. Bu süreç içerisinde, sizin onurlu mücadele yolunda gösterdiğiniz yürekliliğinizden etkilenmemek mümkün değil. Bu süreç içerisinde emperyalizmin ve faşist devletin gerçek yüzü bir kez daha görülmüştür. Sevda Yoldeşimize yapılan çirkin, aşağılık saldırıyı kınıyorum ve faşist devletin polisleri cezasız kalmalıdır diyorum.

Esenyurt'tan Bir İşçi

"Onurlu Yüreklerle Merhaba"

Merhaba, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, yozluğun, çirkefliğin içinde, ben insan gibi yaşamak istiyorum diyen onurlu yüreklerle, merhaba...

Yıllardır aşağılanmış, kendi kaderiyle başbaşa bırakılan, dövülen sövülen, katledilen, soykırıma uğrayan Kürt Halkına merhaba...

İçimden geçenleri satırlara aktarmak o kadar zor ki. Kürt Halkı, yıllarca TC devleti tarafından her türlü zulmü gördü. İşkence çekti. Analar, babalar, kundaktaki bebeler katledildi. Gencecik insanlar kurşuna dizildi. Köyleri basıp, insanları yakarak, kurşunlayarak soykırım yapan katil sürüsü, bir de Kürt Halkına terörist damgasını vurdu. Oysa TV'lerde görüyoruz. Oy zamanı geldiğinde mitingler düzenleyip Kürdistan'ın tüm şehirlerini geziyorlar. Bir sürü gevezelik edip, boş vaadlerde bulunuyorlar. Kürt Halkı iki yüzlü, aşağılık kan emicilere vergi ödüyor. Fakat en doğal hakları olan anadillerini konuşmıyor. Onlara en ufak yardım bile yapılmıyor. İnsanlar açlığa, sefalete itiliyor. Kürt olduklarından dolayı, sürekli aşağılanıp, eziliyorlar. On iki yaşındaki çocuğu kurşunlayıp, utanmadan "terörist" diyorlar. "Sen benim hakkım olan insan gibi yaşamayı elimden alamazsın" diye başkaldıran gerillaları kurşuna dizip, TV ekranlarında gösterip gözdağı vermeye çalışarak, tüm yaptıkları pisliklerle insanları sindirmeye çalışan katil sürüsü, kendi döktüğü kanda boğulacaktır.

Kürt kardeşim!

Yıllardır mücadele ettiğin kavgan, kavgamdır. Başegmezliğinizle, direnişinizle, çektiğiniz acılarla, hep onurlu bir şekilde yaşamak istediniz. Bu insanlığın en doğal hakkı. Katil sürüsüne dur demek bizim elimizde. Kürt Halkı ve emekçiler olarak, bizi yaşamdan kovan, kendi çıkarları uğruna yakıp yıkıp katleden, kan emici asalaklara senin canın cehenneme deme zamanı...

Kürt ve Türk Halkı el ele...

Aç kalmadığımız, sömürülmediğimiz, onurlu, insanca yaşayabileceğimiz bir dünyaya merhaba...

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!
ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİ HALKLARIN OLACAK!**

İzmir'den Bir Bayan Leninist

BESNİ'DE DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERE SALDIRI

Bütün dünyada kapitalist sistem ayakta durabilmek için işçi, emekçi ve öğrenci gençliğe saldırıyor.

Yaşadığımız topraklarda saldırılar yoğunlaşarak sürmektedir. 2004 Kasım'ında 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'a 13 kurşun sıkan, Şemdinli'de bir kitabevini bombalayan, Mersin'de 19 yaşındaki yurtsever bir genci kafasından vurarak öldüren ve 12 Aralık tarihinde yoldaşımız Sevda Aydın'ı kaçıran teca-

vüz işkencesine maruz bırakan faşist devlet, işçi, emekçi halka saldırılarını devam ettirmektedir. Devletin baskıları özellikle gençlik üzerinde yoğunlaşmış durumdadır. Gençliğin yozlaşması için elinden geleni yapan devletin bu baskısı demokrat, devrimci öğrenciler üzerinde de okuldan atma, uzaklaştırma vb. gibi yöntemlerle kendini göstermektedir.

Tüm bunların yanı sıra sivil faşistler, devrimci öğrencilere karşı kışkırtılmaktadır. Daha önce Van, Bitlis ve Muğla'da olduğu gibi Besni Meslek Yüksek Okulu'nda da bu tür saldırılar gerçekleşiyor.

21.02.2006 tarihinde akşam 21:00'de okuldan çıkmak üzere olan bir arkadaşımız üniversite önünde beklemekte olan faşist bir grup tarafından tartaklanmış, ertesi gün öğle saatlerinde DÖB'lü bir bayan arkadaşımız 30 kişilik faşist bir grup tarafından saldırıya uğramıştır.

Bu tür saldırı ve baskıların devrimci ve yurtsever öğrencileri yıldıramayacağını duyurmak için 24.02.2006 tarihinde Besni Kaymakamlığı önünde bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasında "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Besni halkının yoğun bir ilgiyle izleyerek açıklamamıza destek vermesi dikkat çekiciydi. Basın açıklaması alkışlarla son buldu.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!**

BESNİ DÖB

"Sömürsüz Bir Dünya İçin
Devrimci İşçi Komiteleri'nde Örgütlenmeliyiz"

Ben Eskişehir'den Paşabahçe'nin yan sanayisi olan Harun Ambalaj'da çalışan bir işçiyim.

Bizler fabrikada toplam 100 kişi çalışıyorduk. İlk önce kötü koşullar gereği bant kapatma eylemi ve daha sonrada paranın ödenmemesiyle birçok eylem gerçekleştirdik. Bazı işçiler, patron tarafından işten atıldı, bazıları da kendi isteğiyle ayrıldılar. İşçilerin çoğunun en az 5 aylık ücretleri ödenmedi. Geçen hafta Cuma günü 100 civarında işçi, parasını almak için fabrikaya gitti. Patron da can güvenliği için jandarmayı çağırdı. İşçiler de fabrikanın bütün bantlarını durdurdu. 50-60 civarında jandarma geldi. Birkaç saat gerginlikten sonra ertesi Cuma günü paraların verileceği söylendi. Bunun üzerine işçiler dağıldı.

24 Şubat'ta bütün işçiler sabah erken saatlerde fabrikada birikmeye başladı. Birkaç işçinin parası verildi. Verilenlerin sayısı 5-10 kişiydi, onlar da paralarının ancak 4'te 1'ini alabildiler. İşçiler ayaklanmaya başladı. Jandarmalarla gerginlik yaşandı. Paranın alınmadan gidilmeyeceği söylenince patron bir açıklama yapmak için aşağıya indi. İşçiler patronu konuşturmadı. Öfkelerini küfürler ve tehditlerle dile getirdiler. Bu sırada 2-3 bayan arkadaş sinir krizi geçirdi. Ambulans geldi. Yerel gazeteden gazeteciler geldi. Fotoğraflar çekildi ve röportaj yapıldı. Aramızdan bir kişi konuşma yaptı. 4-5 aylık paramızı alamadığımızı, sigortamızın yapılmadığını ve birkaç arkadaşın da iş kazası geçirdiğini söyledi.

ilk olarak arabuluculuk yaptı. İşçilerin kararlılığını görünce fabrikaya birkaç ekip daha geldi. Paranın haftaya Cuma günü verileceği söylendi. İşçilerle patron arasında sert tartışmalar geçti. Jandarma komutanına "sizler de patronu koruyorsunuz" dediler, işçiler alinteri dökerek saatlerce emek harcadıklarını bunun karşısında hem parasını alamadıklarını hem de jandarmadan baskı gördüklerini söylediler. Jandarma daha sonra bizleri fabrikadan zorla dışarı attı. Bizler de haftaya yine hep birlikte gideceğiz.

Ben şunun farkına vardım; fabrikalarda örgütlenip komiteler oluşturmalıyız. Bir avuç kan emici asalak tarafından sömürülen bizler örgütlenmeli ve sömürsüz bir dünyayı seçmeliyiz. Onun için Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeliyiz.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!**

Eskişehir'den DİK'li bir İşçi

Yeni yerimizde “Yeniden Merhaba” demek için, 19 Şubat günü, genciyle, yaşlısıyla, kadını, erkeği, çocuğuyla Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi’nde bir araya geldik. Günler öncesinden hazırladığımız afişleri Gazi Mahallesi’nin sokaklarına asmış, kapı kapı dolaşıp emekçi halklara davetiyemizi ulaştırmıştık. Ve şimdi yeni yerimizde yeniden Gazi’nin emekçi halklarıyla birlikteydik.

Önce, ölümsüzleşen devrim savaşçılarını anmak için saygı duruşuyla başladık etkinliğimize. Ardından sanat merkezimize, Yılmaz EKŞİ bir konuşma yaptı. Konuşmasında özgür bir dünyayı kendi ellerimizle yaratabilmek için, işçilerin, emekçilerin kültürüne, sanatına önem vermemiz ve onu geliştirmek için çalışmalarımızı hızlandırmamız gerektiği üzerinde durdu.

Bu açılışın ardından, kapitalist sistemin en doğal sonuçlarından biri olan eğitimdeki eşitsizliğe karşı çıkan, bu yüzden dersanelere vb gidemeyen yoksul emekçi ailelerin çocuk-

larına gönüllü olarak eğitim veren bir dostumuz konuşma yapmak için geldi. Eşitsiz şartlarda eğitim gören gençlerin aynı sınava tabi tutularak tüm geleceklerinin bu 3 saat içinde belirlenmeye çalışıldığını dile getirdi, ardından da devletin propagandaları nedeniyle ailelerin devrimci sanat merkezlerinde yapılan bu çalışmalara çocuklarını göndermeye korktuklarını belirtti. Konuşmasını, emekçi ailelerin devrimci kültür-sanat kurumlarını güçlendirmesi, destek olması gerektiğini söyleyerek bitirdi.

Sanat merkezinin 1996 yılında Boğaziçi Ekin Sanat Derneği’nden bu güne kadarki faaliyetlerini ve çalışmalarını anlatan bir slayt gösterisinin ardından, şiir grubu, Ölüm Orucu eyleminde sakat kalan Ergül ÇİÇEKLER’in Sevdamız için yazmış olduğu bir şiiri okudu bize. Ardından da genç dostlarımız gitarlarıyla güzel bir klasik müzik ziyafeti çektiler. O sırada konuk olarak açılışımıza gelen müzisyen Tuncay ÇAKAN da iki parça söyleyerek, ilk defa Gazi Mahallesi’nde bir dinleti vermekten duyduğu mutluluğu dile getirdi. Onun bizleri coşturan şarkılarının ardından etkinliğimize yarım saatlik bir ara verdik.

Yapılan ikramla birlikte konuklarımızla sohbetler ettik. Etkinliğimiz, Taksim Ayışığı Sanat Merkezi’nden gelen müzisyen arkadaşlarımızın türküleri ile devam etti. En son olarak Devrimci İşçi Komitelerinden genç işçiler, herkesi ayağa kaldırarak “Enternasyonal”i söylemeye davet ettiler. Etkinliğimiz, yumruklar havada Enternasyonal’in söylenmesiyle son buldu. Bir dahaki etkinlikte buluşmak üzere Gazi’nin emekçi insanlarına etkinliğimize katıldıkları için teşekkür ettik.

Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi Emekçileri

DENİZLEŞEN GENÇLİK İZMİR AYIŞIĞINDA BULUŞTU

Biliyoruz ki, gençliğin büyük bir kısmı, bugününden ve geleceğinden umutsuz yaşamaktadır. Her yıl milyonu aşkın genç arkadaşımız üniversite sınavlarına girmesine karşın çok küçük bir kısmı bir okula kaydolabilmektedir. Yine milyonlarca arkadaşımız ya hiç iş bulamamakta ya da asgari ücretin dahi altında bir maaşla çalışmaktadır. Ki bunların önemli bir kısmını da, üniversite diplomasına sahip olanlar oluşturmaktadır. Öte yandan, tarım a-

lanında uygulanagelen politikaların bir sonucu olarak, köylü gençlik de hızla işsizler ordusunun saflarına atılıyor. Tüm bunlar, gençliği geleceğe dair umutsuzluğa itiyor. Gençlik geleceğe dair umutsuz. Umutsuz, çünkü gençlik, içinde bulunduğu düzenin kendileri için iyi bir gelecek getireceğine dair hiçbir inanç beslemiyor. Bundan dolayı, "gelecek biziz" diyorlar ama "gelecek bizimdir" diye tamamlayamıyorlar sözlerini. "Gelecek biziz, ama gelecek, burjuva çocuklarındır, zenginlerindir" diyorlar.

Biz DÖB'lüler, Genç Emekçiler Ve Genç Yoldaş Dergisi okurları olarak "Gelecek Biziz, Gelecek Bizim!" diyerek genç arkadaşlarımıza aslında geleceğin bizim avuçlarımızın içinde durduğunu tek yapmamız gerekenin geleceğimize sahip çıkmak olduğunu anlatabilmek amacıyla "Denizleşen Gençlik Buluşuyor" adında bir etkinlik düzenledik.

Yaklaşık 1 aydır çalışmalarını sürdürdüğümüz etkinlik 25 Şubat Cuma günü Ayışığı sanat merkezinde saat 15.00'de başladı.

Etkinlik öncesi sanat merkezini afişlerimizle ve etkinlik için hazırladığımız pankartlarla doldurduk.

Etkinlik başlamadan önce gelen insanlara Ayışığı Sanat

Merkezi çalışanı arkadaşımızın geçtiğimiz haftalarda Küba'daki kitap fuarına gittiğinde çektiği fotoğraflardan oluşan kısa bir slayt gösterimi ve sunum yapıldı.

Etkinlik yaşadığımız topraklarda ve dünyada sınıfsız sömürsüz bir toplum yaratma mücadelesinde ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından Devrimci Öğrenci Birliği'nden arkadaş açılış konuş-

masını yaptı. Açılış konuşmasından sonra yine Devrimci Öğrenci Birliği'nin hazırladığı "Che'den Denizlere Denizlerden Bugüne Gençlik Geleceğine Sahip çıkıyor" başlıklı bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi çalışanı bir arkadaşın hazırladığı şiir dinletisinde Nazım Hikmet'in Memleketimden İnsan manzaraları kitabından Partizan Tanya'nın anlatıldığı bölüm seslendirildi.

Şiir dinletisinin ardından Konservatuar sınavlarına hazırlanan genç arkadaşlarımız bağlamasıyla Ruhi Su ve halk ezgilerini seslendirdi.

Verilen aranın ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu "Umut" isimli oyunlarıyla etkinliğe katılanlara umudun kimde olduğunu sorgulattı. Etkinliğimize katılanlar oyunu uzun süre ayakta alkışladılar.

Son olarak sahneye çıkan "Grup İleri"yi oluşturan genç arkadaşlarımız, bizlere marşlardan ve özgün şarkılardan oluşan bir dinleti sundular. Grup İleri, etkinliğin sonuna doğru halay parçalarına geçtiğinde ise katılanların coşkusu bir kat daha artı. Ve hep birlikte halaylar çekildi marşlar söylendi.

Etkinliği sunan arkadaşımızın "sonraki etkinliklerimizde ve alanlarda sizleri yanımızda görmek isteğiyle etkinliğimize son veriyoruz" demesiyle etkinliğimiz sona erdi ve Sanat Merkezinin alt katına inerek sohbet ettik.

Etkinliğe katılanlara tek tek etkinliği nasıl bulduklarını sorduk. İnsanların "çok güzeldi buraya daha sık gelsek iyi olur" tarzındaki yorumları, etkinliğimizde amaçladığımız şeyi başardığımızı gösteriyordu.

Bizler, DÖB'lüler, Genç Emekçiler, olarak Denizler gibi geleceğimize sahip çıkıyoruz...

Tüm gençleri, Yeni bir dünya, insan onuruna yaraşır bir dünya kurmak için... Gençliğin geleceğine sahip olduğu, yaşlıların hak ettikleri saygıyı gördükleri ve gelecek endişesi yaşamayacakları bir gelecek yaratmak için... Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için saflarımıza çağırıyoruz. **Devrimci Öğrenci Birliği, Genç Emekçiler, Genç Yoldaş Okurları/ İzmir**

Gençlik ara-
sında uyuş-
turucu kul-
lanımı her geçen gün
daha bir yaygınlaşıyor.
Uyuşturucu kullanma
yaşı ilkökul sıralarına
kadar inmiş durumda.
Her gün okullarda, kah-
velerde, bilardo salonla-
rında, kafe, disko, sokak
başlarında vb. uyuşturu-
cu kullanan gençler görüyoruz
ve bu olay giderek sıradanlaşı-
yor. Burjuvazi kendi iktidarını
korumak için her yola başvur-
duğu gibi gençliği de uyuşturu-
cu ile uyuşturarak sınıflar
mücadelesinden uzak tutmaya
çalışıyor.

Son süreçte uyuşturucu tü-
ketimi giderek artıyor. Bunun
önüne geçmek için uyuşturucu-
nun yaygın bir şekilde kullanıl-
dığı işçi ve emekçilerin yoğun
olarak yaşadığı İkitelli’de “İki-
telli Uyuşturucuya Karşı Müca-
dele Komisyonu” kuruldu. “İki-
telli Uyuşturucuya Karşı Mücadele Komisyonu” uyuşturucu
zehrine karşı bir kampanya başlattı. Bu kampanya ile genç-
leri ve aileleri bilgilendirerek uyuşturucudan kurtarma ve
uzak tutmak amaçlanıyor.

Bu kampanya çerçevesinde İkitelli Ekin Sanat Merke-
zi’nde etkinlik olarak toplantı düzenlendi. Uyuşturucuyu
engellemek için neler yapabiliriz? konusu altında yapılan
toplantı, sohbet tarzında geçti. İkitelli’de oturan gençlerin
ve anne babalarında katıldığı toplantıya ayrıca daha önce
uzun bir zaman uyuşturucu kullanan bir arkadaş, hemşire
ve avukatlar da halkı bilgilendirmek için destek verdiler. İlk
olarak konuşma yapan hemşire arkadaş şunları söyledi:
“Beş yıl önce yapılan bir ankete göre ülkemizde 100 kişiden
1’i kayıtlı bağımlı, bugünse her 100 kişiden 5’i kayıtlı kulla-
nıcı. Gizli olarak kullananlarla bu %20’lere çıkıyor. 5 yılda
kullanım yaşı 18’den 11’e indi.”

Ailelerin böyle bir şeyle yüzyüze geldiği zaman bunu
sakladıklarını belirten hemşire arkadaş, ailelerin teşhisten
kaçtıklarını, önemli olanın toplumsal tedavi olduğunu ve
bu konuda önce ailelerin bilgilendirilmesi gerektiğini ifade
ederek; “Ailelere yüzleşmeyi öğretmek gerekiyor. Uyuşturu-
cu bulmayan gençler parasızlık nedeniyle sırf uyuşturucu al-
mak için çeşitli suçlara karışabiliyorlar.” dedi. Daha sonra
uzun bir müddet uyuşturucu kullandıktan sonra tedavi gö-
rerek uyuşturucu bırakan bir arkadaş söz aldı. Genelde bir

KÖŞE

BAŞLARINDA

ZEHİRLENİYORUZ!

yere ait olma duygusu ile
başlandığını belirte-
rek; “İnsanların arayışla-
rını değiştiriyor. Dernekler u-
yuşturucu kullanımını
önlemeye yönelik bir şey
yapmıyor. Dernekler için
sadece sonucuna bakı-
yor. Yani insanları koru-
mak açısından bir şey
yok. İnsanlara hayır de-
meyi öğretmeliyiz. ... Bı-
rakmak için sorunun neden

kaynaklı olduğunu bilmek ö-
nemlidir.” dedi. Kampanyaya
destek veren bir avukat arka-
daş ise bugün egemen olan sı-
nıfın varlığını uyuşturucuya
borçlu olduğunu söyleyerek;
“Diyebiliriz ki, devletin uyuşturu-
rucuya karşı almış olduğu ciddi
bir önlem yoktur. Devletin bu
konuda bir politikası yok. Zaten
sorunu çıkaranın sorunu çöz-
mesini bekleyemeyiz” dedi. Top-
lantı tam bir sohbet havasında
ve epeyce verimli geçti. Top-
lantıya katılan herkesin ayrıca

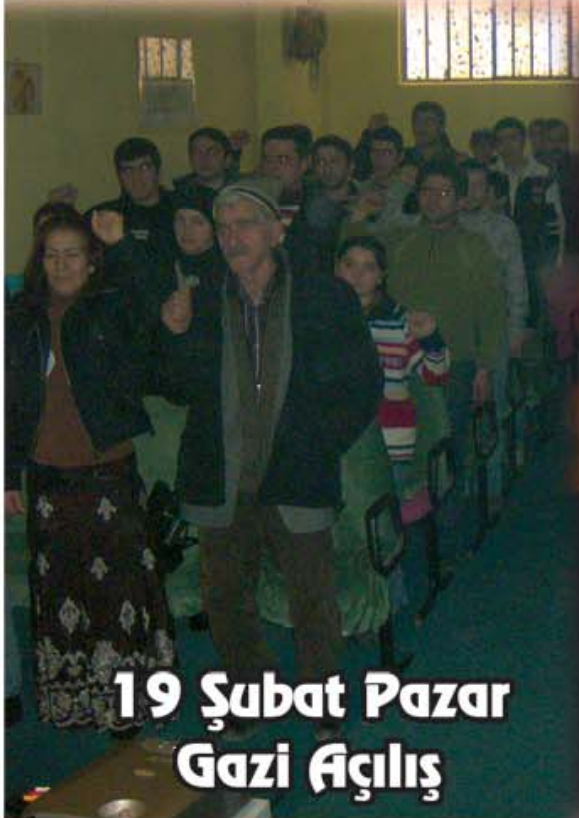
bir fikir belirtmesi de halkın artık bir çözüm istediğinin ve
bunun için yapılacak olanları yapmaya hazır olduğunun ö-
nemli bir belirtisiydi. Sorunların çözümleriyle ortaya konul-
duğu bir sohbet oldu. İsteyen herkesin bu komisyonda yer
alabileceği ve çözüm önerisi getirebileceği belirtildi. Top-
lantıda özellikle daha önce de çeşitli kurumlar tarafından
böyle kampanyaların yapıldığı ifade edilerek, “Gerçek çö-
zümü; konuyu halkın en alt atabakasına kadar herkesin sa-
hiplenmesi ve birşeyler yapması sağlar. Halk bu sorunu sa-
hiplenmezse, biz bunu halka indirmesek çözüm olamaz”
dendi. En son olarak konuşma yapan bir arkadaş ise “Uyuş-
turucudan kurtulmakta bir süreç işi. İnsanları bilinçlendir-
mek lazım.. Uyuşturucu işi, sistemin bir parçası Türkiye’de
bu iş devlet eliyle yapılıyor. Türkiye uyuşturucu trafiğinin en
yoğun olduğu yer. Uyuşturucuya karşı devrimci kültür ve sa-
nata yönelinmeli.” ifadesini kullandı. Daha sonra “İkitelli U-
yuşturucuya Karşı Mücadele Komisyonu”ndan bir kişi ko-
misyonun herkese açık olduğunu ve herkesin komisyona
ve çalışmalara katılabileceğini söyledi. Ve aileleri uyuşturu-
cuya karşı ne yapması gerektiği ve bu maddelerin zararları
ile ilgili olarak bilgi veren bir broşür hazırladıklarını belirtti.
Hazırlanan bu broşürler toplantıya katılan ailelere verildi.

Yapılan sohbetin ardından, müzik dinletisi yapıldı ve
çekilen halaylarla program sonlandırıldı.

**24 Şubat Cuma
Besni**

GELECEK BİZİZ GELECEK BİZİM!

**19 Şubat Pazar
Gazi Açılış**

**26 Şubat Pazar
İzmir Gençlik Etkinliği**

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN
KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!**

8 MART

**DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR
GÜNÜNÜ KUTLAMAK İÇİN
5 MART PAZAR GÜNÜ
BEYAZIT MEYDANI'NDA
BULUŞUYORUZ!**

Emekçi Kadınlar (EKA)

Toplanma Yeri:

**Büyükşehir Belediyesi Önü-
Saraçhane / Saat: 13:00**